

S A Q

JDĚTE, SLUŽTE HOSPODINU

EX 10, 8

1978

živá
SLOVA

svobodného
Československa

Jako občané své pozemské vlasti, kterou milujeme, máme vřelou účast na všem světlem i stinném, čím naše národy procházely a prošly v minulých historických obdobích.

Po zkouškách třistaletého útlaku českého a tisícileté poroby slovenského národa došlo 28. října 1918 k dějinnému vzniku samostatného státu Čechů a Slováků. Je výsledníkem spravedlivého zápasu našich národů o sebeurčení.

Leč spravedlnost žádá více než svobodu a sebeurčení jednotlivců a národů! Proto zápas pokračuje dále v sociální rovině o vítězství sociální spravedlnosti! Inspirační a praktickou pomocí je VRSR v Rusku s jejími budovatelskými úspěchy a vítězství SSSR s druhým osvobozením našich národů v minulé válce.

Ne náhodou se stal právě 28. říjen u nás podruhé významný mezníkem v roce 1945 jako Den znárodnění – symbol nového spravedlivějšího sociálního rádu v naší vlasti!

A znovu je to potřetí 28. říjen, slavnostní den zákona o federálním uspořádání dvou rovnoprávných socialistických republik našich národů v jednom nedilém státě! A to je rok 1968 – který letos určuje desetileté narozeniny naší federalizace!

Vidíme opět jasné, jak pravda sebeurčení a svobody je úzce a nedělitelně spojena s pravdou sociální spravedlnosti, která může právě jen v socialistické společnosti nabýt pravdivý výraz.

Tento zápas, mající už svou šedesátiletou tradici, blíží se ke svému vyvrcholení na své vítězné cestě. V něm jsme i my jako křesťané našli své místo a uplatnění, jakož i cestu k tomu, jak dále nést zvěst evangelia v této době.

Přejeme naši svobodné socialistické vlasti do dalších jejich dnů radostné perspektivy dalších budovatelských úspěchů!

-r-

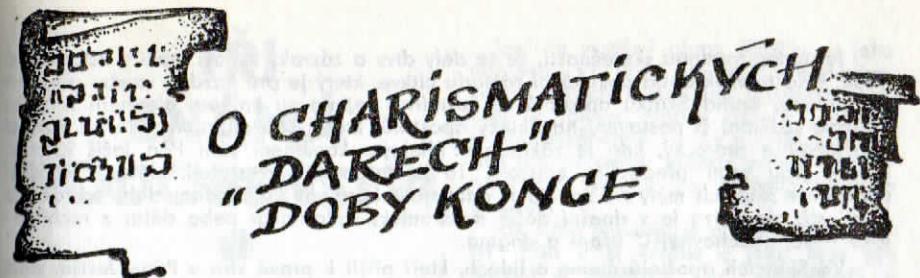
V. Všekřesťanské mírové shromázdění, konané ve dnech 22. až 27. 6. t. r. v Praze, přispělo významně svým duchem nejen k vyjádření všech lidí dobré vůle po spravedlivém a trvalém míru, který se nevybojuvá zbraněmi a násilím, ale i k podpoře úsilí mírové politiky všech pokrovských států, zejména i svého hostitele – naší jubilující socialistické vlasti!

606 delegátů z 84 zemí kapitalistického, socialistického a tzv. „třetího světa“, dospělo v tvůrčím duchu vzájemné solidarity k významným usnesením, adresovaným všem vládám a zejména OSN:

- Prosadit jasná rozhodnutí:
1. o ukončení vývoje nových zbraní a zákazu užívání všech prostředků hromadného ničení lidstva,
 2. o postupném snižování zbrojních rozpočtů a omezení výroby zbraní všeho druhu,
 3. o podpoře zvláštního zasedání OSN v otázce nového hospodářského rádu,
 4. o kodexu účinné kontroly nadnárodních korporací v plnění těchto opatření v zájmu světového míru,
 5. o odstranění hladu a nedostatku v zemích trpících sociální nerovností a kulturně technickou zaostalostí – rovinout v nich svobodnou tvorivost a zajistit ratifikaci obou konvencí o lidských právech, přijatých před třiceti lety od těch států, které tak dosud neučinily.

S tímto úsilím je nutně spojena všeobecná podpora všech nevládních organizací pracujících pro mír a spravedlnost, neboť tyto mohou vykonat mnoha věci, které jsou zatím vládám nedostupné.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaro Trávník 1817/72, telefon 2930. — Tiskárna Moravské tiskařské závody, n. p. Slavík Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tiskárna Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

Často se setkáváme se zprávami o velikých shromázděních, probuzeních, dokonce o zázracích a nadpřirozených událostech. Budí to všeobecnou pozornost, neboť pro poslední dobu období milosti je předpovězeno samým Spasitelem, že to bude čas malé sily (Zj 3:8), kdy ustydne láska mnohých (Mt 24:12) a víra na zemi bude v úpadku (Lk 18:8).

Bez ohledu na to a proti tomu však mnozí poukazují na proroctví Jóele proroka 2:28, 30, že Bůh v potomní době vyleje Ducha svého na všeliké tělo... a ukáže zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dýmové. Také se poukazuje na to, že před potopou přidal Bůh ještě 7 dnů milosti.

Boží myšlení jsou však jiná než naše. Dobu milosti prodloužil Bůh ve své lásce již téměř na 2 000 roků. Proroctví Jóele proroka se vztahuje ne na národy, jimiž jsme my, nýbrž na národ Izraelský, jak může snad každý jasné vyrozumět ze souvislosti oné kapitoly. Co však stojí psáno o době konce, že přijde probuzení, nebo mocné bludy? Pán Ježíš začíná proroctví o svém příchodu u Mat 24 varováním před svedením. Mluví o falešných prorocích (v. 11). Varuje před znameními a zázraky, které budou zcela jedinečné (v. 24). Již za času Pána Ježíše citoval satan verše z Pisma. On dokáže zcela klidně napodobovat dílo Ducha svatého. Vzpomeňme jen na Jannesa a Jambresa, jeho nástroje před faraonem. V době konce bude a již je jeho působení zvlášť mocné. Již v ráji slíboval dát prvním lidem víc než Bůh. I dnes nabízí něco „víc“ než poskytuje Slovo Boží, které si někteří zlehčují, jako kdysi Izrael manu na poušti, ke své záhubě.

Zakoušíme dnes odstoupení od Boha ve světě a konečný nástup onoho protivníka i proti církvi, neboť jeho cílem je proniknout do chrámu Božího (2Te 2:4). On si použil lidu Staré smlouvy k ukřižování Mesiáše. Dnes nastupuje proti ostatkům církve i skrze svedené věřící. Zdá se nám to nemožným, aby se věřící dali takto svést a stávali se dokonce jeho nástroji? Vzpomeňme na Petra u Mat 16, jemuž musel Pán říci: „Jdi za mnou, satane!“ Když se nezalekl nepřítel před samým Pánem Ježíšem a před Petrem, zkusi svých svodů mnohem více u nás a ne bez výsledku. Proto jsme napomínáni silnými slovy ku bdění, aby naše světlo nebylo tmou. Jen tam, kde vládne Kristus a celé Slovo Boží v opravdové modlitbě, je Boží protivník bezmocný.

Náš Spasitel řekl: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili“ (J 20:29). Křesťané jsou dnes velmi nakloněni pro svody nadpřirozených věcí. Jim nestáčí chodit duchem a žít ve vříce Slova Božího, oni chtějí mít tělesné zázitky, totiž vědět veliká shromázdění, divy a zázraky, vzkládání rukou, slyšet a zájtitky a výkřiky, jazyky, vidět a slyšet lidí ztrácející vládu nad sebou a vykřikující „Hallelujah“ apod., což prý se vše děje „pod vedením Ducha svatého“. Tam, kde vládnou takové zázitky a pocit, tam dopouští nepřítel obvykle „probuzení“, která mnozí věřící pokládají za pravá. Je to nebezpečné chtít Boha cítit svými smysly místo věrou. Mnohé sbory často stačí odolávat náporům zvenčí, ale podléhají zevnitř. Bojme se, aby mnozí místo svého propagovaného „křtu Ducha“ nezakusili ve skutečnosti „křest duchů“.

Dnes neprozíváme nástup něčeho nového, ale nástup „starého hada“, maskovaného jako anděla světlosti do řad sborů, začínajícího u tělesných věřících. Duch svatý bývá dnes považován za samostatný a důležitý střed obecenství a života věřících, ale On jím nechce být, ani nechce mluvit o sobě. Jeho úkolem je zjevit se a oslavovat Pána Ježíše, vést lidi ku pokání a k vříci Slovu Božímu. Duch svatý a Jeho dary bývá mnohými zvlášť zdůrazňován, přičemž je Pán Ježíš odsunován na druhou kolej.

Je nepopíratelnou skutečností, že se děly divy a zázraky z Boží moci v apoštolské době. Byla to však doba pokládání základu církve, který je pro každou stavbu položen jen jednou. Knihu Skutků apoštolů je nesmírně zajímavou knihou, ale není řečeno, že jsme vzděláni či postaveni na Skutky apoštola, které jsou dějinami, ale na základu apoštolský a prorocký, kde je základním úhelným kamenem sám Pán Ježíš Kristus. A tím jsou nám především epístoly. To je nutno mit na zřeteli. Některé zvláštní události ve Skutkách měly své speciální odvodení pro onu přechodnou dobu od zákona k milosti, ale nelze je v dnešní době mechanicky uplatňovat nebo dělat z nich nějaké nové, „duchovnější“ učení a dogma.

Ve Skutích apoštól čteme o lidech, kteří přišli k pravé víře v Pána Ježíše, aniz by vystupovala u nich do popředí nějaká pozoruhodná činnost Ducha svatého. Koho to blíže zajímá, nechť si laskavě pročte místa: 4:4, 5:14, 6:7, 8:37, 9:42, 11:21, 13:12, 13:43, 14:1, 14:21, 16:14, 16:34, 17:4, 17:12, 17:34, 18:4, 18:8, 28:24.

Hlavním cílem činnosti protivníka nejsou nejhrubší hřichy, nýbrž převrácení zdravého učení Písma mistrnými napodobeninami. Jeho oblíbenou metodou k rozbití sborů bývá poslat mezi ně lidé narušené vědomě či nevědomě okultismem, kde bývá běžnou záležitostí mluvit nesrozumitelnými jazyky. Pán Ježíš, nás vzor, nikdy cizími jazyky nemluvil. Ty tedy připadly mluvení jazyky v Skutcích apost. zahrnují období asi 30 let a měly své božské opodstatnění oné přechodné epochy pro „zborení hradeb“ mezi Židy, Samaritány a pohany. U tělesně smýšlejících Korintských byla jiná situace.

Jistý bratr napsal o dnešní době: „Znamenalo pro nás nemalý otřes zjištění, že přes 90 procent z těch, kteří žádali o přezkoušení jejich daru jazyků, hovořilo jazykem démonického původu. Satan má moc činit nadprirozené skutky. Jeho napodobení často převyšují to, co bychom od něho očekávali. Nikde nečteme v Písme, abychom se modlili za „křest Duchem“ (kterým je duchovní znovuzrození), za mluvení jazyky nebo za „vylití Ducha svatého“.

Tím všim se jen znehodnocuje dílo Pána Ježíše a rozděluje na poselství kříže a na poselství „druhého požehnání“ (křtu Duchem), udělovaného obvykle skrze vkládání něčich rukou. Začátek mnohých věřících byl duchovní, ale končí tělem. Místo prožívání duchovních zážitků s Pánem v komůrce přechází se na viditelné projevy duševní a emocionální religiozity na veřejnosti, pod pláštěm zdánlivé pokory, jak to ukazuje list ke Kolosenským 2:18. V listu Efeszkým 1:13 se praví: „Uvěřivše znamenání iste Duchem zaslíbení svatým“, bez dalšího „druhého požehnání“.

Víra je protikladem vidění (2K 5:7) a důvodem, či nepochybováním o tom, co se nevidí (Žd 11:1). To je pro našeho starého člověka nesnadnou a nepříjemnou cestou. Přirozený člověk a duševní křestan chce místo víry zakoušet nadpřirozené věci, senzace, vidění, zážitky pro tělo atd. Mnohé dítky Boží nepoznávají, že jede o věci zlého ducha. Nepokládají za možné, že zlý duch může dokázati takové věci.

Jak zacházíme se Slovem Božím, tak vlastně zacházíme se samým Pánem Ježíšem, neboť Jeho jméno je Slovo Boží (Jz 19:13). Dejme se Jím vésti a poučovat o našich dobách: Mluví se o učeních bludných duchů (1Tm 4:1), o nebezpečných časích (2Tm 3:1), o falešných učeních a sektách (2Pt 2:1), o bludech (1Pt 3:17), o vlnících hltavých v církvi (Sk 20:29, 30), o netrpění zdravého učení (2Tm 4:3, 4), o svedení mnohých falešnými proroky (Mt 24:11), o úpadku víry (Lk 18:8b), o mnoha lidech činících divy ve jménu Pána Ježíše, o nichž On vyzná, že je nikdy neznal (Mt 7:22, 23).
Kdo může pochopit, pochop!

Kdo může pochopit, pochop!

Když čtu Bibli, přicházím vždy znovu na to, že Bůh smýšlí a usuzuje zcela jinak než lidé. I my si všimáme příliš často jen toho zevnějšího, když si tvoříme úsudek o svých bližních. Naproti tomu však Bůh vidí vždy to vnitřní. On hledí k srdci!

Jan van Gijl

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

Příběh o ztracené ovci v Luk. 15 ukazuje na druhé straně — malost a neslušnost ztracené ovce, (která má vzdor tomu svou nezmrňnou hodnotu pro „DOBRÉHO pastýře“!):

1. ovce je stádním zvířetem, tj. zcela odkázaným na „stádním stylu“ svého života. V něm se pohybuje a je následuje zcela bezmyšlenkovitě, nevědouc a nestrajíc se proč, a nevědouc ani kam. Nemá svého vlastního cíle, jejíž životní smysl jí zcela uniká, spokojuje se s nasycením, napojením a odpočinkem, čímž je její životní obsah a obzor vlastně vyplněn ..

Jak je při tom nesmírně závislá na svém stádu, a jak velice úzce je její životní osud spjat s jeho vedením. Jak nejisté a vrkavé bývá toto vedení, jak blízké bezradnosti, panice a jisté záhubě je vydáno stádo ovec, jestliže je odkázáno na své berany! Jak jiná je situace tam, kde je dobrý pastýř, kde jsou jeho věrní ovčáčtí psi — a kde je poslušnost jeho hlasu — jeho vůle!

Jaký to výstížný obraz člověka v jeho naprosté závislosti na všech společenských staticích materiální, technické, kulturní a ideově mrvní úrovni prostředí s jeho bezdečným vlivem a výchovou! Jak důležitá je právě otázka vedení společnosti pro vývoj a vlastní osud každého člověka!

Jak stále aktuální je právě „**dobrý pastýř**“ Pán Ježíš Kristus a jeho hlas pro mravní a duchovní život společnosti a každého jednotlivce a jak je třeba v každé době a v každé životní situaci dbát na slyšení a slyšitelnost jeho **hlasu!**

Jak zhubný je naproti tomu postoj, který zaujalo vedení Izraele vůči jeho osobě a jeho Duchu (Mt 26:66), jímž ovlivnilo nemyslící „stádo“ (Mt 27:20-22, 25, J 19:15), a jímž propadli Židé Božímu hněvu a soudu sami nad sebou (Mt 23:37, Mt 24:2)!

Kde jsi, drahy čtenáři a které „stádce“ se svými „pastvami“ je prakticky tvým „stádcem“?

2. ovce má přirozený sklon se ztrácat a posléze zcela ztratit, protože se nedovede sama v krajině orientovat ani za dne, natož za šera či dokonce v noci, a nikdy netřetí domů! Příčina jejího ztracení — ať už jde o stádo či o jednotlivce — je v bezmyšlenkovitém zaměření na pastvu a vyhledávání „nejvýhodnějšího místa“ podle její vlastní vůle a představy (má-li vůbec jakou!). Když k tomu přistoupí její neposlušnost a tvrdohlavost, postupně se vzdaluje, až se nakonec svému paství ztratí...

Co vše tím nás Pán uměl povědět mezi rádky tím, že nás přirovnal právě k ovci, především ovšem lid izraelský, který měl být „stádcem Božím“ a který měl v první řadě poznat a pozorovat hlas svého „Pastrýče“ a dát se jím vést!

Jak je právě tou ovci vystížen stav člověka — pirozeného hříšníka! Vždyť každý — at již v tom „stádu“ či mimo ně — má pirozený sklon hledat ukovení svých žádostí a domnělých potřeb, aniž se ptá na pravý cíl, smysl a obsah svého života, aniž dbá o Toho, který mu jedině může dát pravou odpověď a zjevit svou vůli! Takto, cele zaujat sám sebou, svými tužbami a žádostmi, se hříšník ztrácí svému Bohu a je „mrtvý ve vinách a hříších pro Boha a před Bohem“ (Ef 2:1-3!), aby byl nakonec ztracený: žalostně sám a opuštěný, zklamán všemi a vším — osamocený, lhostejno zda bez či uprostřed svého stáda, které nezná a nepoznalo

hlas svého pastýře... (R 1:18–32, 3:10–18, Iz 53:6!).

Jaká to milost, když si tento stav své ztracenosti člověk uvědomí a když objeví příčinu v tom, že nemá žádného dobrého pastýře a to jen proto, že jej dosud ne-postrádal, nepotřeboval, nehledal, neslyšel a nenalezl! Když dojde k poznání, že onen DOBRY PASTÝŘ je, existuje, má o něj zájem, volá jej k sobě – když pochopí nejvyšší mravní a duchovní hodnotu, kterou lidstvo má, v tom, co a čím hovorí k lidskému srdci obět Pána Ježíše Krista na kříži na Golgotě: Boží zjevenou a dokázanou lásku k hříšníkovi, za jehož viny vchází ve svatý a spravedlivý soud, aby mohla odpustit, omilostnit a zcela změnit hříšníkovo srdce! Jaká to milost, když si člověk uvědomí, že na všecko měl a má dosud svůj volný čas – na své často tak nicotné a malicherné zájmy, pochybené zábavy a morálně ubohé cíle, v nichž nakonec ztrskatá či už ztrskotal – jen ne na nejdůležitější otázky svého života: PROC se vlastně narodil, PROC vlastně žije, PROC musí zemřít – CO to všechno má vlastně za smysl? (Jan 3:16, 1J 4:9, R 6:4–11). Jak zásadně je v tomto stavu myslí a srdce hříšného člověka otázka víry v záchrani – spásu v nalezení sebe sama, svého životního smyslu, svého „dobrého pastýře“, nebo na druhé straně nevěry, která nic neřeší, a proto je jejím nezbytným důsledkem mravní tuhost, cynismus a zoufalství!

Jak daleko jsi zašel, drahý čtenáři na své cestě bez Boha, bez Krista a bez naděje (Ef 2:12) a jak se nyní na svém rozcestí rozhodneš? Pro bezmyšlenkovitost, životní automatismus, cynismus, zoufalství nebo pro víru v onu jedinou „CES-TU“, „PRAVDU“ a „ŽIVOT“ v Pánu Ježíši Kristu? (J 14:6!).

Není tato otázka vlastně též otázkou pro každého povrchního, vlažného a formálního křestana?

3. ovce nemůže vůbec nic učinit pro své nalezení! Nic jiného totiž neumí než bezcílně bloudit až do naprosté vyčerpanosti smrti. Neví vůbec, co je vlastní příčinou jejího neutěšeného stavu. Neví nic o své potřebě pastýře a stáda – ač sama není schopna svůj život uhájit.

Zádný hříšník NIC pro svou spásu ne-vykona a ani vykonat nemůže. Je prostě ztracený pro Boha a před Bohem a všecky jeho pokusy o zvládnutí své duchovní situace skrze vypěstování osobní dokon-

nalosti a jeho idea „vlastního života-schopného božství“ nejsou ničím jiným než blouděním hloupé ovce, která chce být stůj co stůj moudrá sama u sebe, silná sama v sobě a mocná sama ze sebe a zatím nemá jasný ani svůj věčný cíl, ani svůj pravý obsah.

Zádný hříšník se ještě nikdy k Bohu ve skutečnosti neobrátil – je zcela jist, že se žívý a pravý Bůh obrátil k hříšnému člověku a to: ve svém milém Synu Pánu Ježíši Kristu! On je tím jedinečným důkazem této nádherné skutečnosti! (Viz L 19:7.) Copak se kdy která ztracená ovce ve své zatemnělosti mdlého rozumu, bezradnosti a nemohoucnosti shání po pastýři a i kdyby, což vůbec trefí k němu domů? Jak jasné je v podobenství ukázaném, že jedině v Pánu Ježíši sám Bůh musí to ztracené vyhledat a že záchrana toho ztraceného hříšníka je možná pouze a výhradně z jeho iniciativy!

4. záchrana ztracené ovce je tedy výlučně pastýrovým dilem! Ovce na ní nemá nejméně podíl, či dokonce „zásluhu“. Vždyť ona nic jiného neumí, než se své záchrane bránit a před tím dobrým pastýřem utíkat a se skrývat! (srov. Gn 3:7–10).

Spasení hříšníka je pouze Boží dílo v Kristu Ježíši, které je vpravdě Boží – tedy: dokonalé, dokonané, úplné a věčně platné! (Jaké by to bylo Boží dílo, kdyby k němu muselo být něco přidáváno a k tomu ještě nedokonalým člověkem?!?) (srov. J 19:30, Mt 28:7). Toto Boží dílo ve Kristu Ježíši hříšníku nabízené zdarma – z pouhé MILOSTI bez jakýchkoliv jeho „kvalit“ a „zásluh“! (srov. Ef 2:8–10 a tam rovněž vysvětlenou funkci „dobrých skutků“ ne jako příčiny spasení, ale jako následku spasení z milosti přijatého! Jk 2:17–26 nezdůrazňuje nutnost dobrých skutků k spáse člověka, ale jako důkaz živé spasitelné víry v dokonalé Boží spasitelné dílo, které mění člověka starého v nového! Víra u Boha není oddělena od skutků, to tvorí organický nerozdělitelný celek! Skutky jsou a musí být důsledkem Boží spásy Bohem z milosti učiněné a hříšníkem v pokání přijaté. Není-li jich, je otázkou, zda vůbec kdy hříšník milost Boží v Kristu pochopil, zda kdy činil ze svého hříchu pokání a zda Krista vůbec jako svého osobního spasitele přijal. Dobré skutky jsou důkazem živé spasitelné víry a jsou u omilostněného hříšníka dílem Boží milosti – tedy zase jen milosti,

Vždyť ten pastýř nemohl od té ztracené ovečky ani nic jiného očekávat než její přijetí této jeho záchrany a tiché její odevzdání do jeho péče. Tak také i ve věci svého spasení nemůže ztracený hříšník nic jiného udělat než přijmout Pána Ježíše jako svého spasitele a odevzdat mu svůj život!

Jak úžasné věci je být dokonale spasen dokonalým Božím dílem v Pánu Ježíši Kristu Z JEHO POUHÉ MILOSTI!

Neexistuje jiná spása a jiný spasitel. Tu ovci nemohl hledat a nalézt jiný než ten, kdo k ní měl takový vztah, jaký má a může mít JEN BŮH! Jen BŮH SÁM může milovat ztraceného hříšníka víc než sám sebe – z celého svého srdce, myslí a síly!

Oběť Pána Ježíše na Golgotě, kde dobrovolně trpí a umírá za hříšníka, aby za něho a na jeho místě učinil zadost Boží absolutní svatosti a spravedlnosti, (jž hříšník zůstal dlužen zadosti učinění) a to proto, aby mu mohl odpustit, jej nalézt a spasit pro Boha a věčnost – je důkazem nejdokonalejší lásky, která kdy byla člověku zjevena, která není a ani nemůže být ve své velikosti a kráse nikdy překonána ani dosažena.

JEJÍ VELIKOST je v tom, že se právě nejvíce týká těch nejméně hodných a pro každého „slušného člověka“ bezcenných a odporných lidí – že právě já a ty máme v jeho očích tak nezměrnou cenu. Ano, v očích Božích má nejubožejší hříšník právě tak nezměrnou cenu, jaká je kvalita Syna Božího! (Viz R 8:31–34, Mt 9:13, Mk 2:17, L 5:32!).

Ne lidské úsudky, lidská mínění a hodnocení, ale Boží svrchované hodnocení člověka a ceny jeho duše je rozhodující! Tuto velikost Boží lásky nikdy nepochopíme právě tak, jako velikost jeho svatosti a spravedlnosti, která mohla dát přesně své lásce jen neúchylným soudem nad hříchem, který musel být vykonán.. neboť Bůh by nebyl Bohem bez spravedlnosti absolutní, dokonalé právě tak jako by nebyl Bohem bez absolutní dokonalé lásky!

JEJÍ KRÁSA je v tom, že mění od základu tvou dosud nesmyslnou, chaotickou, bezcílovou a bezvýchodnou situaci životní. Tvým cílem je spojení s Bohem ve věčném nebeském domově, tvým životním smyslem je Boží láska zjevená v Kristu,

která je bezkonkurenční, neměnná a věčná, tvým životním obsahem jsou dobré skutky Bohem pro tě připravené, abys v nich chodil (Ef 2:8–10) bez jakékoliv osobní pýchy, v pokoře a čisté radosti! Vždyť On tě sám musel tak dlouho hledat na tvém dalekém útěku, On sám tě nalezl, vzal na svá ramena a nyní nese a dnes se tam, kam patříš – kde vládne jeho lásku, pokoj a radost – ten jeho Duch, který zde na zemi není domovem! (J 17:14–26).

5. ovce nemůže nikdy pochopit příčinu své záchrany – tím méně pohnutky pastýrova jednání. Ona totiž nic jiného nemůže, než se dát či nechat svým zachráncem uchopit, vyzdvihnout na jeho ramena a nechat se jím odnést domů! Čím více je výčerpána a zraněna, tím méně se svému zachránci brání a tím poddajněji se podvoluje jeho vůli.

Velikost a krása Božího vztahu k nám zůstane pro nás navždy tajemstvím, tak jako sám Bůh bude vždy pro nás nekončeným zdrojem poznávání velikosti, dobrá, krásy a pravdy... zůstane vždy předmětem obdivu, velebení a chval. Vždyť On ve svém prvním a největším přikázání, které svému lidu dal – vyjádřil jen sám sebe ve svém vztahu k němu a vyjádřil svou touhu, aby jeho lid – ty a já – měl tentýž vztah k němu a k sobě navzájem! První přikázání je veskrze pozitivní, tvůrčí a smysluplné. Jak jinak jej doveď pochopit jeho milý Syn, v němž se Otci zalíbilo – plným právem zalíbilo! Jak Jinak zní prává modlitba Páne v Janu 17. kapitole, než vlastně „modlitba učedníků“, již je On teprve musel učit na jejich vlastní žádost u Matouše 6:9–13 či Lukáše 11:1–4. Jak On svého Otce zná, jeho vůli hledá, dokonale poslouchá až do smrti nejohavnější a nejpotupnější, jak On jej doveď milovat a jak On je vskutku kompetentní, aby dal totéž Otcovu přikázání za sebe svým učedníkům a tak inspiruje učedníka, který na jeho srdci při poslední večeři spočíval a který jediný mu zbyl pod křížem... (J 2:1–18!).

I když nepochopíme dokonale, přeče jsme povoláni k této dokonalosti lásky. Budeme touto dokonalou Boží láskou milovat jej a sebe navzájem? Toužíš po tom a prosíš za to? K čemu jsou ti OBĚ SPA-SITELOVA RAMENA – nebo ti stačí jen to jedno (jako Izraelovi?)

(Dokončení v příštím čísle)

VERBA DOCENT EXEMPLA TRAHVNI SLOVA VCL PRIKЛАДЫ TAHNOU

Apoštol Pavel postavil na kbelec učení Písma o ospravedlnění z víry, na které upozornil znovu Martin Luther a Jan Wesley položil důraz na všeobecnost hřichu a zkaženosti lidské přirozenosti, jakož i na nutnost obrácení, jistoty spasení a svatosti života věřícího v Pána Ježíše Krista.

1. Wesley poukázal v celé šíři na všeobecnost hřichu.

Sám pocházel z farářské rodiny anglikánského duchovního. Žil pod přísnou náboženskou výchovou a vedl bezúhonné život. Ale tohle vše zanechávalo jeho duši prázdnou a neklidnou. Tento stav trval i tehdy, když už byl knězem anglikánské církve. Dokonce ani misijní práce mezi Indiány v severní Americe mu nepřinesla vnitřní pokoj, po kterém tak toužil. Již tehdy si byl vědom, že v jeho životě není něco v pořádku. Odešel do Georgie, aby tam obracel Indiány, ač sám ještě nebyl obrácen a nezakusil sám na sobě milost z odpuštění hřichů. Pln nespokojenosti a neklidu se vrátil po dvou letech do Anglie, kde vyhledal shromáždění Moravských bratří, mezi nimiž nalezl spasení své duše. Sám popisuje svu zkušenosť takto: „Šel jsem velice nerad jednoho večera do jedné společnosti v ulici Aldersgate Street, kde předčítal prostý bratr předmíluvnu Martina Luthera k epištolě k Římanům. Přibližně čtvrt hodiny před devátou při čtení statí, kde Luther popisuje změnu, kterou působí v člověku moc Boží skrze víru v Pána Ježíše Krista, jsem pocitil, že se mě srdece zvláštním způsobem zahrálo. Byla mi dárna jistota, že Kristus sňal ze mne všecky mé hřichy a vykoupil mne ze zákona hřichu a smrti.“

Tak započal Wesley hlásat pravdu o všeobecné zkaženosti lidské přirozenosti. Hřich nebyl pro něho už zastaralým pojmem, negativní formou dобра, ale reálnou skutečností, mocnou protiborskou mocí, která vyvolává vinu a smrt. Ale na druhé straně, také žádný člověk nestojí jen pod vlivem moci hřichu, nýbrž také pod působením všeobecné milosti Boží. Tato všeobecná milost Boží je univerzální a ovlivňuje srdce člověka bezprostředně, aniž by byl vázán k nějaké denominaci jako ústavu spásy. Každý člověk, ať zhřešíl jakkoliv, může přijmout spasení pod vedením předcházející milosti Boží, které se mu nabízí v Pánu Ježíši Kristu, anebo je může také zamítout. Proto spasení závisí jedině na jeho rozhodnutí pro nebo proti Pánu Ježíši Kristu.

Zkušenosť, kterou zažil Wesley po tomto shromáždění mezi Moravskými bratry, stala se rozhodující zkušenosť tisíců a milionů lidí, kteří se rozhodli jako Wesley pro Pána Ježíše. A právě zde spočívá tajemství jeho požehnaného života. Podle slov Jana Wesleyho, kdo uvěřil v Pána Ježíše, nosí lásku Boží ve svém srdci, která je rozítá skrze Ducha svatého, tenž mu byl dán. Miluje Boha z celého srdce svého a ze všech sil svých. Raduje se ustavičně na všech cestách Pána, modlí se bez přestání a je vděčný za všecky věci. Chová ve svém srdci lásku ke všem lidem a odkládá hněv, hořkost, mstu a zlobu. Má jen jediné přání, aby vůle Boží se dála v jeho životě.

2. Nutnost obrácení.

Zkušenosť, kterou učinil Jan Wesley, ho vedla k tomu, že kladl důraz na obrácení. Do tohoto slova kladl subjektivní momenty, které jsou přičinou veliké základní změny, kdy člověk přechází ze stavu zahynutí do stavu spásy. Objektivní základ spásy je dílo vykoupení, které dokonal Syn Boží, Pán Ježíš Kristus, již musilo být učiněno zadost. Subjektivní přivlastnění užitku zástupné oběti Kristovy děje se skrze pokání o víru, čímž dosahuje člověk ospravedlnění a znovuzrození. Pokání, či změna myslí spočívá v tom, že hříšník vyznává v zahanbení a s bolestí své hřichy, které poznal,

nenávidí je, opouští, a celým srdcem se obraci k Bohu živému. Pozitivní stránkou obrácení je víra v Pána Ježíše Krista, kterou přijímá hříšník Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele a tak vkládá v něho svou naději. Skrze víru je mu dárna možnost ospravedlnění, tj. dokonalého odpustění všech hřichů pro Pána Ježíše Krista. A Duch svatý působí v něm zároven znovuzrození, které spočívá ve změně v duši, kterou obnovuje Bůh v Kristu Ježíši podle Božího obrazu, čímž se stáváme dítkami Božími.

Wesley nehlásal nějakou mechaniku pokání. Nevykovával emoce, vzrušení. Hlásal, že pokání zahrnuje v sobě tři momenty: Poznání hřichu, lítost nad hřichem a touhu po vykoupení z hřichu.

Ač známky, které doprovázejí pokání, jsou stejné, zkušenosťi pokání činících hříšníků se od sebe liší. Kde je Duch Páně, tam je i svoboda.

3. Jistota spasení.

Vnitřní jistota odpustění hřichů a přijetí u Boha je všem věřícím v Pána Ježíše vzácnou předností. Zde navázal Jan Wesley na vzácnou pravdu, kterou vyzvedl na svícení již i Martin Luther. Jistota spasení je vlastním cílem a vyvrcholením ospravedlnění skrze víru. Duch svatý působí sám v nás tuto jistotu, proto ji také nazýváme svědecem Ducha svatého (R 8:16). Podle Wesleye je Duch svatý svědčící osobou, která nás ujišťuje, že jsme dítkami Božími. A tento Duch osvědčuje našemu duchu, že jsme dítkami Božími, jakmile jsme se znovuzrodili z Ducha. Svědecem Ducha je jistá pečeť, kterou dává Bůh těm svým. Je to závdavek milosti, kterou nám zaslíbil. Jistota, kterou v nás působí Duch svatý způsobem neuvěstitevním, není pouhým citovým vzrušením, ježto je chráněná od sebeklamu předcházejícími znaky, jako jsou chození ve světle, pokání, víra, moc Ducha, boj s nepravostí. Tak jako poznáme strom podle ovoce, tak poznáváme i svědecem Ducha o Božím synovství podle jeho biblických znaků.

4. Svatost života.

Wesley ji označil za cíl hlásání Kristova evangelia. Je úkolem bratří, kteří slouží Slovem, aby „rozšířili svatost na zemi“. Wesley sám si kládli trvale otázku: Jak mohu žít svatě před Bohem?“ Tak se stalo, že postavil do středu svého poselství „svatost svatosti“. Byla to veliká moc, která udávala směr jeho službě. Wesley však nehlásal „svatost“ autoritativně. Své poznatky o tomto předmětu vložil do spisu „Křesťanská dokonalost“, v němž se radil časově své zkušenosť počínaje rokem 1725, kdy se jej velice dotkla četba vzácné knihy Taylora: „The Rule and Excerces of Holy Living and Dying“. Během této četby se rozhodl, že zasvětí Bohu celý svůj život, své myšlenky, slova a skutky. Od té doby učil, že každý věřící v Pána Ježíše Krista má vést život plný lásky a trvalého vítězství nad každým poznánym hřichem. Život věřícího nesešťává jen ze samých porážek a opakujících se pádů, ale také z vítězného přemáhání a skutečného prosazování božských sil života, které pronikají od středu obnovené a posvěcené osobnosti celý okruh života. Nemá trvale stát nad životem křesťana: „Jsem prodaný hřichu. Nebo ne což chci, to činím, ale což v nenávisti mám, to činím“ (R 7:14). Naopak život věřícího v Pána Ježíše probíhá pod heslem: „A víte, že On se ukázal, aby hřichy naše sňal... Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší“ (1J 3:5-6). Wesley neučil bezhrášné dokonalosti. Ríkal, že „křesťanská dokonalost“ není ani absolutní, ani rajašká, ani možíšská, nýbrž křesťanská. Je v ní obsažen růst v milosti a umění, ale také vady a nedostatky člověka, pokušení a zkoušky, proto věřící potřebuje trvale usmířující oběti Beránka Božího, Pána Ježíše Krista. Bůh může skrze Ducha svatého podmanit a plně ovládnout protiví se pudy a hříšné sklonky v životě věřícího.

„Po ovoci jejich poznáte je“ (Mt 7:16). Co hlásá Písma, to má zhodnotit život věřícího v Pána Ježíše. Jen z toho jednoho zdroje, Ježíše Krista, pramení síly života, jež přináší odpustění, očištění, spásu, vítězství, svobodu a věčný život.

5. Wesley silně zdůrazňoval praktické využití víry v Pána Ježíše.

Wesley studoval od 11 do 17 let na škole, kterou navštěvovali sami chudí žáci, děti dělníků. Na této škole naučil se znát chudobu a bídné sociální postavení rodin svých spolužáků, to nikdy nepoznal ve svém otcovském domě. A na tohle nikdy nezapomněl. Zůstal po celý svůj život přítel chudého lidu, po svém obrácení dvojnásobně. Chudí a utlačovaní nalézali u něho vždycky ochranu a pomoc. Tento muž Boží zprostředkoval tisícům a statisícům největší dobrodiní hmotných i duchovních

potřeb, zahlašoval jejich bídou, ač sám odešel z tohoto světa v radost Pána svého jako člověk chudý. Slova na jeho náhrobku znějí: „Zde odpočívá tělo Jana Wesleye, hlavně vychvácené z ohně. Zemřel a nezanechal nic než deset hřiven“.

Známá je jeho touha po „zachraňání duší“. Tak se stal podle slov jednoho většího bratra v Ochránově otci přitomné doby. Kladl na srdce svým spolu-bratřím, aby šli a zvěstovali radostné poselství po celém světě. A tito bratři také šli do Afriky, Austrálie, Indie, Číny. Kanibalové z Jižního moře slyšeli zvěst o Pánu Ježíši a zakoušeli moc zachraňující milosti na sobě. Tak bylo pomoženo podle jeho práni „všem lidem na celém světě“. Většina obrácených nepřišla z lépe situovaných tříd, ale právě naopak, z řad dělníků. Pevnou zkušeností z obrácení pozvedal tyto chudobné z hmotné i duchovní bidy, dal jim vzdělání, cílevědomě je vedl k výšimu a důstojnému životu z Boha. Tím, že je vedl k znovuzrození, tj. k obnově jejich charakteru, pozvedal je duchovně i sociálně. Zdravé učení evangelia pozvedlo je i na výšší stupeň hospodářského života. Tak naplnil Jan Wesley vůli Boží, aby všem lidem pomoženo bylo cestou spasení k životu z Boha a k spokojenému životu po stránce sociální. Wesley naplnil vůli Boží ve svém životě.

-us.

POŽEHNÁNÍ POŽEHNANÉHO

Při střídání stráže u trůnu faraonova vidělo nové mužstvo, že panovník má nasazený obě koruny — korunu Horního a Dolního Egypta. Chácel tedy očekávaného hosta neobyčejně pocítit, pravděpodobně že přicházející měl velké zásluhy. Jinak však nebyly korány žádné zvláštní přípravy. Nebyly rozestaveny stolky k hostině ani se neobjevili hudebníci. Než však měly stráže dost času, aby se všemu podivily, otevřela se mohutná vrata přijímacího sálu. Vešli jen dva muži a blížili se k trůnu obrovským, skoro prázdným sálem. Jednoho z nich stráže znaly. Byl to kancléř, který měl titul „Zachráncé života“. Podípal starého muže který po lesklé, mramorové podlaze namáhavě kulhal. Zřejmě to byl jeden z malých kočovních pohlavářů ze severovýchodu, z oblasti, kde už po léta byl hlad, jak se vyprávělo. Starý muž si oblékl svůj nejlepší šat, ale přesto působil ubohým dojmem proti nádheře vladaře nad Dolním a Horním Egyptem, jemuž se mocí a okázanosti na celé zemi nic nevyrovnalo.

Starec však nepadl tváří na zem před trůnem faraona. Rámě kancléřovo, které ho přivedlo, i teď ho podípal. Nyní poznaly stráže, že tento muž nebyl pozván k audienci pro nějakou svou velkou zásluhu, ale že ho panovník přijal kvůli kancléři, jehož zásluhy byly všem známy a nikdo je nepopíral. Moudrými opatřeními zachránil Egypt před hladem. Za skutečnost, že žili, vděčili Egypťané jemu, a uvedl-li on někoho k jejich pánu, byl už předem vítán.

Ted však strážní vojáci zvýšili pozornost. Slyšeli, že kancléř říká: „To je můj otec Jakob!“

Starý muž naznačil úklonem hlavy pozdrav a vyslovil požehnání, jakým se zdravili kočovníci na poušti, když se potkali.

Faraon si prohlížel kancléře a starce a divil se. Pak však stal z trůnu, usmál se na kancléře, sestoupil po třech stupních a dal starému otci Jakobovi ruku, bohatě zdobenou zlatem a drahokamy. Jeho osvědčená zdrojovitost, nacvičená při nesčíslných audiencích, ho ani ted neopustila.

Jak starý jsi? — Kolik je let života tvého?

Starec vzhledl k faraonovi a odpověděl rozvoláčným způsobem nomádů: „Dnu let putování mého sto třicet let jest. Nemnoži a zlì byli dnové let života mého a nedošli dnù let života otců mých, v nichž žili byli.“

Po těchto slovech nastalo hluboké ticho ve velkém sále s mramorovými stěnami a vysokými sloupy.

Faraon přemýšlel: Proč mi říká, že jeho život byl zlý? Ovšem, jak se na něho dívám, má nemocný kyčelní klub, jeho tvář je zálem zbrázděna...

Kancléř si myslí: Ubohý, milý tatínek! Jak tvrdý život máš za sebou! Ale teď jsi u mne...

Právě v tomto okamžiku vyrostal před Jakobem jeho „zlý“ život. Od narození mu říkali „ten, který drží za patu, ten, který řídí“, protože všechno svědčilo o tom, že svému bratrovi nepřeje prvorozensví. Později tohoto bratra obelstil nevybiravě a vypočítavě o právo prvorozensví tím, že využil jeho hladu. Podvedl vědomě a tedy hanebně svého starého otce, když zneužil jeho slepoty. Přelstil svého tchána, ale byl jím také sám obelstěn. Neměl nikdy slovo lásky pro Leu, svou první manželku. Ale ovšem! Bůh se mu zjevil v cizině. Věděl velmi dobře, jaký význam pro něho mělo toto setkání, vydyl tam proto také postavil kámen na „svatém místě“ — Bethel. Ale i tenkrát si kládl podmínky: „Bože, budeš-li se mnou, a budeš-li mě na cestě chránit. Dále — dás-li mi vždy co jsi, za třetí — dás-li mi oděv, za čtvrté — dás-li mi štastný návrat domů, pak budeš můj Bůh!“

Pak zemřela Ráčel, pak mu byl vzat Josef, potom přišel hlad a konečně mu vzali Benjamina...

Ale i jiná vzpomínka se vynořila v mysli Jákoba, vzpomínka na hodinu největší úzkosti, když se musel bát o všechn svůj majetek, o své ženy a děti. Tehdy, v oné noci u brodu u potoka Jakoubu zápasil s ním muž a Jákob od počátku věděl, že si ho Bůh právě v tomto okamžiku žádá.

Když se vrátil ke svým lidem s vyklopenou kyčlí, byla jeho duše uzdravena (Gn 32:31). Jeho lidé mysleli, že si na Bohu vyvzdoroval požehnání slovy: „Ne-pustím tě, leč mi požehnás“. Ale Jákob to věděl lépe. Nevěděl za Boží požehnání vzdoru, ale věděl za ně tomu, že plakal a pokorně prosil (Oz 12:5). Požehnání se mu dostalo jako nezaslouženého daru, ne jako zásluhy.

Bůh mu byl milostiv. Nedival se na Jákobův zlý život, ale slyšel jeho pláč a prosby. Požehnal mu a tímto požehnáním uzdravil jeho duši.

Muž, který zde stál před faraonem, byl přes zlý život přece jen nositelem požehnání Boha všeobecného.

Tu se stařec vzpřímlil, vzhledl k faraonovi, který stál před ním ve své síle, mocí a nádheře. Bohem požehnaný muž zvedl své zvadlé ruce nad hlavu „vladaře země“ a požehnal mu.

Stráž byla zvyklá, že hosté z ciziny nosili faraonovi ze svých zemí mnoho darů nevidané, netušené vzdělosti — že by však někdo udělil „božskému“ faraonovi požehnání cizího Boha, to ještě nezařítil. Kdo dal tomuto starci k tomu moc? Neměl kněžský oděv, neměl způsoby ani řeč kněží a přesto si dovoloval tvrdit, že jeho Bůh je Bohem.

Nerozhrněvá se teď faraobůh a hněvivě nezakáže tuto opovážlivost?

Nic podobného se nestalo. Ani slovo se neozvalo. Nejmocnější muž země se bez slova dívá na starce. Pak se jeho pohled obrátil na kancléře, neboť Jákobův Bůh byl i jeho Bohem. Celým životem tohoto prostředníka stal se věrohodným i Bůh člověka, který svůj život musel hodnotit jako zlý. Jakou službu a moc k proměně musel mít tento Bůh.

Obrátil se, vystoupil zase po třech stupních ke svému trůnu a zamyšleně se posadil. Stařec, opřen o rámě kancléřovo, pomalu a těžkopádně kulhaje, blíží se k východu mramorového sálu.

Na trůnu zůstal panovník Egypta (dějiny neznají jeho jméno), na kterém spočinulo požehnání Boha nejvyššího.

Jákob předal Boží požehnání přesvědčivě, nikoli jako nepatrny palestinský náčelník kmene před mocným panovníkem země. Předal je jako ten, který je z milosti požehnaný, tomu, který požehnání potřebuje.

Nevíme, zda farao toto požehnání proměnil v požehnání pro svůj lid, nebo zda zapomněl na tuto krátkou audienci jako na nesčíslné jiné příhody ve svém vlastařském životě.

Co však děláme my s požehnáním Božím?

připr. DZ

Křesťan musí být člověkem, který již nežije sám pro sebe. Nedýchá již po vlastní cti a nesleduje svou vlastní vůli. Při všem, co činí, si klade otázku: „Páne, co chceš, abych činil?“

NEUŽITEČNÝ

*Jsem mrtvé moře
ač Galilejským
chtěl jsem být ...
jsem mrtvé moře
jež na to stačí
jen proudy sladkých vod
pohlit ...

Jsem mrtvé moře
ač vodu živou
chtěl jsem mít ...

jsem mrtvé moře
z něžž nikým nelze
tu hořkou slanost slz
vůbec pít ...

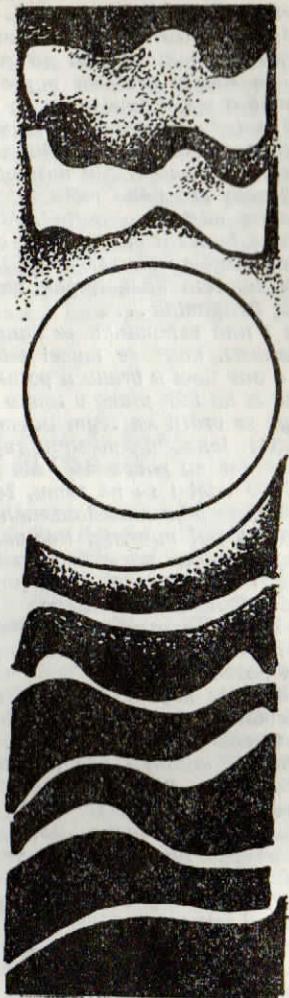
Jsem mrtvé moře
ač suchou zemi
rozvlažit
chtěl šalby cit —
ted nemůž nikdo
jen v ztěžklé vodě mě
živořit ...

Jsem mrtvé moře
ač břehy rajske
chtěl jsem zřít ...
jen pustý břeh
ted skýtam všem
bez stínu, zeleně —
mrvý klid ...

Ač mrtvé moře —
přec musí Slunce
z vítězit!

Obláček čistý
mě vrouci touhy
smí k Tobě vzhůru
vystoupit!!*

Kk

- Jsi-li sám, myslí na své chyby. Jsi-li ve společnosti, zapomínej na chyby ostatních.
- Uvádí-li tě Bůh do soužení, nepřidávej k tomu soužení ještě netrpělivost.
- Nestačí mít pravdu. Je třeba, aby pravda měla nás.
- Chyby jsou velkými, je-li láska malá.

KNIHA NEHEMIÁŠOVA

A OBNOVA V CÍRKVI

Nehemiáš 3:26–32

Posledné štyri brány, spomínané v 3. kapitole knihy Nehemiášovej, majú jedno spoločné: nieto zmienky o ich oprave. U predchádzajúcich brán je priama reč o tom, že boli opravované, u tých, nad ktorými sa chceme zamyslieť v tomto článku, taká zmienka chýba.

7. VODNÁ BRÁNA

Cez Studničnú bránu sa obyvatelia Jeruzalema mohli dostať k rybníku Siloam. Vodná brána umožňovala zásobovanie vodou pre všeobecné použitie. Voda slúžila, podobne ako dnes, nielen pre občerstvenie ako nápoj, ale i na umývanie seba a vecí a na ďalšie účely. Z tohto pohľadu nám Vodná brána pripomína Božie Slovo. Tak o tom čítame v Ef 5:26: „aby ju posvätil očistiac ju kúpeľom vody, slovom“.

Vodnú bránu nebolo treba opravovať. Božie Slovo nemožno opravovať, meniť, nič sa nesmie k nemu pridávať a nič uberať. Pre nás slúži ako vodítko predovšetkým Biblia, skrze ktorú k nám hovorí Boží Duch. Aby nám voda slúžila na očistenie, musíme ju použiť, namočiť sa do nej. Musíme s ňou pŕst do styku.

Božie Slovo v Písme je aktuálne i dnes. Je mocné, živé, a spôsobuje posväcanie tých, ktorí ho prijímajú. Dnešná doba sa však vyznačuje povrchosťou známosti Písma a racionálnym (rozumovým) prístupom k nemu. Nie sme ochotní prijímať Božie Slovo prosté, tak ako je napísané, ale vo všetkom hľadáme rozumové východisko, zdôvodnenie, že to pre nás tak neplatí. Nie sme pripravení privlastniť si všetky zasľúbenia tak, ako o nich čítame. Viacej o Písme diskutujeme, ako mu veríme a v živote sa jeho pokynmi riadime.

Božie slovo slúži k nášmu posväcaniu. Ono nám odkýva, kde sme odbočili z cesty, v čom zaostávame, čoho sa máme vystríhať, aby nás život sa líbil Pánovi. Na druhej strane v nám poznávame Božie myšlienky, odpovede na problémy nášho života, ciel', ku ktorému kráčame.

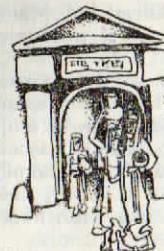
Pri určitej príležitosti sme anketou získali prehľad, že je len málo tých, ktorí si pravidelné každý deň čítajú Božie Slovo a povedzme si úprimne, robíme tak ráno pred odchodom z domu, urobíme si na to čas? Boží Duch nám aj skrze Vodnú bránu pripomína, že pre obnovu nášho kresťanského života je potrebné upraviť nás vzťah k Písmu.

8. KOŃSKÁ BRÁNA

K čomu inému mohla slúžiť, ako k doprave, k povozom fahánymi koňmi. Koň predstavuje silu, používanú k práci. Môže byť i sila utajená, alebo sila potenciálna (uskladnená v polohe), ale koň sa prejavuje dynamicky, v pohybe. Donedávna sa používala „końská sila“ ako jednotka výkonu.

Práca veriaceho človeka, v ktorej sa prejavuje sila, je až na ôsmom mieste. Také sú Božie myšlienky. My si často myslíme, že práca v Božom kráľovstve je na prvom mieste. Nie. Pracovať má ten, kto má v poriadku všetky „brány“ predchádzajúce. Človek vo svojej prirodzenosti je náhľadný niečo pre Pána robiť, a tým byť (vo svojich očiach) lepší, milší Bohu, cíti sa povyšený, lebo má nejaké zásluhy. Pre mnohých je viacej napríklad nejest isté druhy mäsa, zachovávať určité obmedzenia v sobotu a ďalšie nariadenia, ako poslušnosť Božiemu Slovu, ktoré o týchto veciach jasne hovorí. Slová Pána Ježiša Marte o „jednom potrebnom“ dávajú nám nazrieť do myšlienok Pánových o našej službe.

Na druhej strane však sme v nebezpečí, že sa nebudeme navonok nijak prejavovať. Celú prácu potom musia konať jedinci, na ktorých sa nakladá stále viacej

a viacej bremien. Pretože cítia zodpovednosť v tejto práci, preberajú na seba stále viacej úloh, až zrazu pocitia, že nemajú sily. Prejaví sa to tým, že ich táto služba nenapĺňuje radostou, zanedbávajú svoje obecenstvo na modlitbách a pri čítaní Božieho Slova, ihneď je to poznat v ich službe slovom, kde sa opakujú. Prestávajú rozsudzovať, dopúšťajú sa chýb, omylov a najhoršie na tom je, že často nie sú si týchto chýb vedomi. Potom sú zatrpklími, neprijímajú kritiku, napomenutia a tak to zanechávajú u nich nedobré následky.

Tu je potrebné, aby bratia a sestry v zbere si tieto otázky preberali, otvorené o nich hovorili, aby starší bratia usmerňovali mladších, ponúkali ich do práce, ale súčasne brzdili, ak by to bolo pre nich ľahkým bremenom. Je treba, aby pracovali aj sestry, ktoré často nevedia o možnostiach, kde ich práca by bola potrebná.

9. VYCHODNÁ BRÁNA

Táto brána bola obrátená na východ, k hore Olivetskej. Máme za to, že Pán Ježiš nôu vysiel z Jeruzalema, keď si poobzeral stavby chrámu (Mt 24:1-3).

Cez východnú bránu odišla sláva Hospodinova (Ez 10), a zase sa raz z tejto strany navráti (Ez 43). Olivetská hora je miestom návratu Pána Ježiša na túto zem, keď však predtým vychváti svoju cirkev k sebe. To nám teda pripomína Východná brána. Po celú história kresťanstva opravdoví vykúpení vždy očakávali ten okamih, keď budú vychvátení k Pánovi. „Poberiem si vás k sebe“, tieto slová Pána Ježiša znejú v srdci každého, kto Ho čaká. Táto nádej nás burcuje, aby sme nezaspalí, ale boli na stráži.

Ako je to s pripravenosťou veriacich na Pánov príchod? Žijeme v úžasnej dobe, ved' máme viditeľné dôkazy naplnenia Božich zasľúbení. Vieme veľmi dobre, že všetko je hotové, aby Pán prišiel. Už dokonca „fík pučí“ a to je dôkaz, že sa blíži leto (Mt 24:32). Kedysi, napäciatku nášho storočia, istá skupina kresťanov popredala všetok majetok a odišla na horu Tábor očakávať Pána. To bol extrém. Ved' o tom dni a hodine nikto nevie a nikto to nemôže vypočítať. Na druhej strane, my žijeme v inom extréme; vieme o skorom príchode Pánovom, ale sme k tomu ľahostajní. Neburcuje nás to tak, ako by malo. Duchovný spánok sa rýchlo šíri. Najhoršie je to v kresťanskej Európe, Amerike, zatiaľ čo v t. zv. treťom svete prebudenie okúšajú na mnohých miestach.

V samostatnom článku uvádzame niekoľko myšlienok, ktoré sa prebudenia týkajú. Veľmi ho potrebujeme!

10. STRÁŽNÁ BRÁNA (MIFKÁD)

Slovo Mifkád nachádzame v Božom Slove na štyroch miestach: 2S 24:9 – preloženie ako „scítanie“ 2Pa 31:13 – „nariadenie“ 1Pa 21:5 – „spočítanie“ Ez 43:21 – „určené miesto“.

Akoby z tejto brány bola stráž nad celým múrom. Možno, že odťaťo boli rozdeľovaní strážcovia do ostatných brán.

Táto brána, so zvláštnym slovom Mifkád, nám môže pripomínať zodpovednosť bratov za zbyr, ale tiež súdnu stolicu Kristovu.

Ján píše: „Majte na seba pozor, aby sme neztratili toho, čoho sme doteraz dopracovali“ (2J 8). Pripomína nám to počítanie, aby sme neztratili! Dávať pozor, aby všetky brány boli postavené, opravené. Starší bratia by sa mali v jednomyselnosti pravidelne schádzať a hľadne na modlitbách hľadať správne cesty pre stádo.

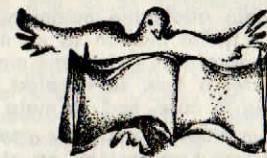
Súčasne všetci by sme mali myšlieť na to, že sa ukážeme pred súdnou stolicou Kristovou, aby sme si odnesli odmenu, alebo zahanenie. Tam bude „spočítaný“ náš život, skutky, ktoré sme v tele robili. To by mal byť vážny motív pre hľadanie porozumenia jedni pre druhých, aby sme mali stále všetky veci so všetkými v poriadku. Súdna stolica Kristova by mala byť pohnútkou k našej aktívnosti, alebo či sa chceme spokojíť, aby sme boli spasení ako „hlaveň vyrhnutá z ohňa“?

- ◇ -

Obnova jeruzalemských brán nám pripomnula mnoho otázok, ktoré sa týkajú nášho obecenstva v cirkvi. V týchto článkoch sme ich iba načrtli, ale Duch Boží nám môže ukázať východisko, ak ho budeme úprimne hľadať.

-jos

Niekol'ko myšlienok o prebudení

- ◆ Prebudení kresťania sú tí, ktorí z Pánovej milosti majú bezprostrednejsí a dovernejši vzťah k Pánu a On ich používa viac, ako sme u nás zvyknutí.
- ◆ Sila týchto ľudí nie je v kráse ich kázania. Tu káže ich láska.
- ◆ Prečo Pán Boh dáva prebudenie? Rozhodne nie pre senzáciu, ale aby sme hlbšie vnikli do Jeho slova.
- ◆ Plné víťazstvo je tam, kde sa starý človek úplne zlomí. To je charakteristické pre história prebudenia.
- ◆ Prebudenie sa nedá „presadiť“, preniesť. Metódy sa nedajú napodobniť ani vyučiť.
- ◆ Musíme zostúpiť dolu, keď chceme ísť úprimne za Pánom Ježišom. Musíme sa skloniť, pokoriť a uprieti svoj zrak na Noho, ktorý zomrel za naše hriechy. To je cesta k nášmu povýšeniu. Klúčom k prebudeniu je pokáňte, aby sme sa stali deťmi.
- ◆ Ďalšou podmienkou je poslušnosť vedeniu Ducha Božieho. Len tí môžu prežiť prebudenie, ktorí sú hotovi nechať sa spútať Božím Duchom. Eliáš si žiadal dvojnásobný diel Ducha, ako mal Eliáš. Prečo? Lebo ho čakala tažšia úloha. Žije Boh Eliášov ešte dnes? Dnes potrebujeme dar prostej vetry, ktorá sa riadi jedine podľa Božieho slova.
- ◆ Dnes treba zvestovať nielen Pána Ježiša, ktorý zomrel na Golgoti, ale je treba o ňom hovoriť ako o Pánovi, živom a mocnom, ktorý chce dať víťazný život každému vykúpenému. Prebudený človek vítaží nad hriechom!
- ◆ Duch Boží si používa tých, ktorí sa dajú „naplniť“, nie sú plní sebou samými, svojimi duchovnými znalosťami, ale prostí a jednoduchí.
- ◆ Často chceme robiť v našom živote duchovné skoky, ale nemáme prítom odrazový mostík. Chceme, aby Duch Boží pri nás konal mocné skutky, ale zabudáme na poradie: najprv musíme mať apoštolskú odvahu, potom hľevnatosť, a ďalšie vlastnosti, a až potom pride apoštolské zmocnenie. Pán Ježiš povedal: „Čakajte v Jeruzaleme, kým nebudete obliečení mocou z výsostí...“
- ◆ Na niektorých miestach sa modlili až 6 rokov za prebudenie. Prebudenie však nevyvoláva súčet modlitieb. Nie je to ani naša túžba, akokoľvek dobrá, ktorá by mohla priviesť Boha a Božieho Ducha k zásahu. Prebudenie je predovšetkým Boží zásah. To však neznamená, že túžba a modlitba za túto vec je mŕtna.
- ◆ K Bohu máme prísť takí, akí sme, nie ako zbožní herci. Máme povedať: „Pan, taký som!“, a znova robiť pokáňie. Nič neprikrývať – byť otvoreným pred Bohom i voči bratom, manželke, atď. Len tak bude môcť Duch Boží v nás pôsobiť. Živé prebudenie bez každodenného živého pokánia je okamžite preč.
- ◆ Máme rovnakú túžbu, ako Zacheus, ktorý vystrel na strom, aby videl Ježiša? On aj dnes ide týmto svetom. Nezotrvávame v nlečom, čo nám prekáža mať obecenstvo s Ním?
- ◆ Žijeme vo veľmi zamestnanej dobe, kedy platí i v cirkvi: aktivita je to najväčšie, čo môže byť! Preto už nemáme čas na modlitbu. Boha však nemožno pochopiť rozumom, ale prostredníctvom svojich kolien. Len na koľenach chápeme niečo z Božieho plánu, ktorý má Boh s týmto svetom.
- ◆ K DUCHU svätému sa nemodlime, lebo On sa chce modliť s nami v nás. Nechce, aby sme sa modlili k Nemu, ale s Ním. A Duch svätý veľmi ráži po tom, aby v nás zaujal miesto a aby sme sa s Ním učili modliť.

-jos

VCHÁDZAŤ A VYCHÁDZAŤ

Starobylé mestá boli spravidla obohnané múrmi na obranu pred nepriateľom, lípežníkmi a divej zveri. Brány v týchto muroch sa na noc pravidelne zatvárali a je pravdepodobné, že sa overovala totožnosť ľudí, ktorí nimi prechádzali vodne. Vieme s určitosťou, že kráľ Jericha vedel o tom, že izraelski vyzvedači vstúpili do mesta „a Rachab mu povedala, že odišli v čase, keď sa mala zatvoriť brána za tmy“.

Zasľúbená zem bola dejiskom bitiev a prepadov a tak brány boli často zatvorené a normálny život mesta obmedzený v prípravách na obliehanie. Čo to znamenalo, je jasné napr. zo správy o Jerichu, keď sa k mestu približoval Izrael: „A Jericho, aj ináce zavrené, bolo ešte lepšie zavrené pred synmi Izraelovými; nebolo nikoho, kto by bol vyšiel alebo vošiel“ (Joz 6:1). Ak obliehanie trvalo dlho, obyvatelia boli vystaveni hladovaniu a útrapám, a otvoriť brány mesta značilo vystaviť sa možnosti, že doň vnikne nepriateľ, ako o tom môžeme nepriamo čítať v 2Kr 7.

V časoch mieru bola brána centrom mestského života. Je to vždy zaujímavé nachádzať sa na mieste, ktorým ľudia trvale prechádzajú, a tak neprekupuje, že často čítame v Písme o ľuďoch, ktorí sedeli v bráne mesta na ceste, ktorá bránu viedla. Vskutku vykopávky niektorých starých miest na Blízkom Východe niekedy dajú užrieť svetlo sveta aj pozostatky lavíc, ktoré boli vybudované na takýchto cestách, na ktorých ľudia mohli sedieť. A tak bolo to výhodné miesto založiť si obchod alebo súd, lebo tu boli vždy poslucháči a ľudia, ktorí mohli vystúpiť ako svedkovia. V jednom zručanom meste, hlavnom meste Chetitov v dnešnom Turecku, oznamy na stenach brány poukazujú na prítomnosť pisárov, ktorí tam mali svoje miesta, „úrady“. Tu ponúkali svoje služby každému, kto potreboval dokument napísaný v správnom štýle.

V správe o Abrahámovej kúpe jaskyne v Machpele (1M 23:10, 18) sa dva razy hovorí o mužoch, ktorí „vchádzali do brány mesta“ – svedkoch vyjednávania. Na druhej strane, v tragickej príbehu Jakobových synov, Simeona a Léviho, a mužov Síchemu čítame o „všetkých, ktorí vchádzali bránu mesta“: ako o tých, čo sa nechali obrezať na žiadosť svojich vodcov (1M 34:24). Je nejaký rozdiel medzi „vchádzaním“ a „vychádzaním“, o ktorom sa v týchto vetách hovorí? Pro odpoved' sa môžeme obrátiť k iným dokumentom z biblického sveta, ktoré sa týkajú ne-izraelských spoločností žijúcich vo veľmi podobných podmienkach. Na mnohé nezáraduce okolnosti ľudského života boli ustanovené zákony, medzi nimi aj na otrokov, ktorí sa pokúšali utiecť od svojich páнов. V dobre známom zákoniku Chamurabiho, kráľa Babylonu, cca 1792–1750 pr. Kr., sa hovorí, že občan, ktorý pomôže otrokovi utiecť cez mestskú bránu, bude odsúdený na smrť (paragr. 15).

Mierne staršia zbierka zákonov zakazuje otrokovom, ktorí má na tele znak otroka, prechádzať bránu mesta bez povolenia jeho majiteľa (Zákony Ešnunna, paragr. 51). Z toho sa javí, že to boli iba slobodní ľudia, občania, ktorí mohli vchádzať, alebo vchádzať cez bránu mesta. Tie dve vety v 1M 23 a 24 môžu mať preto rovnaký význam. Tento záver podporujú aj výroky, kde sú tieto dve frázy spojené: „vchádzať a vychádzať“ s významom „pohybovať sa slobodne, ist si po svojich veciach“.

Keď sa Mojžiš blížil smrti, povedal ľudu, že už nebude „moct viacej vyjsť a vojsť“ (5M 31:2). Jeremiás bol v opačných okolnostiach v čase, keď se Jeruzalem vzburil proti Babylonu. Vojská Nabuchodonozora nakrátko prerušili obliehanie mesta, lebo boli zamestnané egyptskou armádou a prorok „ešte chodil slobodne medzi ľuďom a neboli ho ešte dali do žálára“ (Jer 37:4). Napriek jeho pro-babylonským prejavom, ešte ho kráľ trpel a nechal ho na slobode.

Tento výraz pokračuje aj v Novej Zmluve. Hľadajúc náhradu za Judáša apoštola žiadali si muža, ktorý bol spomedzi tých, čo sa „schádzali po celý čas, v ktorom Pán Ježiš medzi nami vchádzal a vychádzal“ (Sk 1:21).

Kým Izrael Starej Zmluvy bol viazaný na pozemské mestá, brány z kameňa a dreva, občania nebeského kráľovstva sa povzbudzujú radostnou skutočnosťou, že tu nemajú zostávajúceho mesta, ale to budúce hľadajú (Žid 13:14). Tam budú bezpeční. Tam sa vchádza iba jednou bránou, ale každý kto ňou pojde, je „zachrá-

nený a pojde a vyjde i pašu najde“. Vo videní nebeského mesta (Žid 21:25) sa dozvédame, že jeho brány sa nebudú zatvárať a noc tam vôbec nebude a tak nič nebude vyvolávať strach alebo potrebu ochrany jeho obyvateľov.

Takáto sloboda sa však pojí aj so zodpovednosťou: Kráľ musí mať dôveru v každom z tých, ktorých prijal a obdaroval slobodou a preto do mesta nevuje „nikdy níč poškvŕňujúceho“.

A tak na konci Biblie je táto otvorená brána; vymieňa inú, na začiatku Knihy „bránu“, ktorá sa zatvorila za Adamom a Eviu, keď zneužili dôveru do nich vloženú, hľadajúc nekontrolovanú slobodu (1M 3:24). „Preto, keď prijíname nepohnutelné kráľovstvo, buďme vďační a vďakou svätslúzme lúbe Bohu s úctou a bázňou Božou, lebo nás Boh aj je ohňom, spalujúcim“ (Žid 12:28, 29).

sprac. -mk

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 6

BETHEL

„Bál se a řekl: Jak hrůznou bázeň vzbuzuje toto místo. Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská.“

(1 Mojžíšova 28:17 – nový překlad)

Dnes chceme vidět na Jákobovi

JAK BYL UBOŽÁK POTĚŠEN

1. Veliká osamělost

Pustou stepí v severní Palestině putuje mladý muž. Kam až oko dohlédne, není ani človíčka, ani domu. Ten poutník není odvážný badatel neznámé země. To není mladý muž, ktorý by chtěl okusit svobodu a dobrodružství. Je o ném známo: „Jákob pak byl muž prostý...“ (1M 25). Byl vytržen ze svého bezpečného světa, jako by ztratil půdu pod nohami.

Tím je Jákob obrazem člověka dnešní doby.

Proč však Jákob vyšel ze stanu svého otce? Podvedl svého bratra. Ted' musel utíkat před jeho pomstou. Táhl s sebou neviditelné břemeno – svou VINU. V tom se podobal jiným biblickým postavám. Vždyť tak putoval Adam přes pole pokryté trním a bodláčím, ztrskotaný a opuštěný pro svou VINU. Tak utíkal Kain „od tváře Hospodinovy“ do země Nód.

Všichni na sobě neseeme podobným způsobem tento Adamův obraz: ztrátu pokoje způsobenou vinou před Bohem.

A tak i Jákob putoval samotou. Ale přišla noc. Bible hovoří o „hrůze noci“. Jákob uleh na jednom kameni. Nad ním studeně svítily hvězdy. A nebe bylo tak daleko! – To je podstatá nezměrné osamělosti mnoha lidí: Bůh a nebe jsou tak strašně daleko! Někteří z nich říkají: „Musíme si poradit i bez nebe“. Ale vážná srdce se trápí: „Jak by se mohl Bůh sklonit k našemu životu, plnému vin!“

2. Otevřené nebe

Myslím si, že se Jákob dlouho díval na vzdálené, zavřené nebe. Nakonec se jeho unavené, pálící oči zavřely a usnul.

Bůh mu dal podivný sen. Nebesa se otevřela. Vedle spícího se objevil žebřík, „jehož vrchol dosahoval nebe“. Boží andělé po něm vystupovali a sestupovali. Nebe zůstalo otevřené. Nebe a země byly spojeny.

Není to nádherné znázornění kříže Pána Ježiše? Ano, tak je tomu s křížem: je to jediné spojení mezi Božím světem a lidmi. Jsou to schody, po nichž sily neviditelného světa proudí na tento smrtelný svět. Je to žebřík, po němž mohou stoupat ztracení hříšníci do nebe.

V podivuhodném líčení Jákobova snu stojí: „...žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahoval nebe“. Lidem, znalým Bible, napadne hned jiný příběh, v němž také měly být vybudovány schody do nebe. Myslím na stavbu véže v Babyloně. Ze schodů této véže nezbylo nic. Takové schody nemohou být postaveny ze zdola nahoru, nýbrž shora dolů. A to je tajemství kříže! Bůh sám postavil toto spojení mezi nebem a zemí. Jistý muž řekl: „Kdyby se to nedalo pozorovat na žádném jiném místě, ale pod křížem na Golgotě určitě se dá vidět, jak úžasné Bůh pomáhá ubohým“.

„To je brána nebe“, řekneme my pod křížem Pána Ježíše. Představil jsem si, jak Adam po svém pádu někdy bloudil okolo ztraceného ráje a hledal dveře. Zde, pod křížem Golgoty se dveře otevříají. Pán Ježíš říká: „Já jsem dveře, skrze mne všel-li by kdo, spašen bude“.

„Tu je dům Boží“, řekl Jákob, když uviděl žebřík s nebe. „Zde bydlí Bůh na zemi“, říkáme pod křížem Pána Ježíše Krista. Kde je Boží dům? Viděl jsem katedrály, kterým lidé říkali „Boží domy“. Ale se svými obrazy a oltáři se spíše podobaly modlárským chrámům. Zde u kříže na Golgotě přebývá Bůh. Tu potkáme živého Boha. Zde vidíme otevřené nebe. Zde působí andělé, mocí a sily neviditelného světa.

3. Slovo milosti

Té noci Jákob tyto veliké věci nejen viděl, nýbrž je i slyšel. Hospodin stál nad ním a řekl: „Já jsem s tebou!“

Jaké je to úžasné slovo! „Vysoký a vyvýšený“ má obecenství s prachem. A co Jákobova vina?

Nechceť žehrati na věky, ani hněvu držeti,
ni na přestoupení naše nikdy více hleděti ...

V kříži navazuje Bůh obecenství s hříšníkem.

Ráno po této noci putoval Jákob dále. Byl ještě stále osamělý a šel po stejné poušti. A přece – všechno se změnilo. „Já jsem s tebou!“ Ve svazku s Bohem skrze odpusťení hříchů. Jaká to teď byla radostná cesta!

Jak se všechno změní i v našem životě, když známe „nebeský žebřík“ Golgoty. Naše cesta může vést radostně a klidně v pokoji s Bohem skrze odpusťení hřichů i kdyby měla jít jen přes spáleniště.

W. B

Významný nález rukopisů

Ikony a 47 beden s biblickými rukopisy, knihami církevních otců, jakož i další spisy z ranné křesťanské éry, jejichž původ sahá až do 4. století, byly objeveny v klášteře sv. Kateřiny na poloostrově Sinai. Podle sdělení athénského profesora Agouridese, byly mu po celou půlhodinu ortodoxní mnichy kláštera ukazovány části nálezu: 47 kartonů papyrusových a pergamenových fragmentů, dobře ochraňovaných a uspořádaných, s připevněnými nápisami. Mezi nimi jsou, podle údajů profesora, liturgické role, 2 bedny s biblickými texty, jakož i texty církevních otců. Za senzační nález jsou považovány ikony, které jsou z části namalovány starověkým způsobem, jakého bylo používáno až do čtvrtého století. Tento, tak cenný nález pro výzkum a bádání ranných církevních dějin byl náhodně učiněn při stavebních pracích. Při strhávání jedné zdi narazilo se na dosud neznámou skrýš, kde byly velké uzamknuté bedny se starými rukopisy.

Sinajský klášter je klasické naleziště – zde vyslídil již lipský profesor theologie Konstantin von Tischendorf r. 1844 a 1859 za dobrodružných okolností, mimo tzv. Codexu vatikánského, ten nejvýznamnější, obsahující skoro 3000 řeckých biblických rukopisů, slavný Codex Sinaiticus ze čtvrtého století. Dosud neznámých osm chybějících stran z tohoto pro biblickou vědu základního rukopisu, patří k novým nálezům. Profesor Agourides držel v ruce 4 z těchto stránek, které patří k I. knize Mojžíšově. Mniši dosud vyrozuměli jen málo instituci o tomto významném nálezu.

připr. - stu

O PROROCKÉJ SLUŽBĚ

„... nejvíc se snažte, abyste dovedli prorokovati.“

I. Kor. 14:1 (Žilka)

(Niekoľko poznámok o službe slovom na základe 1 Kor. 14)

Prorockou službou sa v Božom slove rozumie nielen predpovedanie budúcich vecí, ale aj prosté oznamovanie Božej vôle, Božieho slova v širokom zmysle, teda i výklad Písma a služba slovom v zhromaždeniach veriacich ľudi. Význam tejto služby sa zdôrazňuje v 1. verši: „...najviac sa snažte prorokovať ...“ Službu slovom považuje apoštol Pavel po úsilí o lásku za nejdôležitejšiu vec. A to platí i pre našie dni. Ved' počuť Božie slovo, to je to najzádostivejšie po čom v našom živote túžime, čo potrebujeme a prečo sa v našich zhromaždeniach schádzame. A Boh k nám môže hovoriť a aj hovorí ústami svojich služobníkov rovnako ako v apoštolských časoch hovoril ústami svedkov, to jest učeníkov Pána Ježíša. Vážnosť a význam tejto skutočnosti si nie vždy dostatočne uvedomujeme a nie vždy sme riadne pripravení na to, aby nás Boh mohol na túto službu dobre použiť. Vyznačené slová apoštola majú za cieľ nás v tomto smere povzbudíť.

V ďalších veršoch sa potom apoštol podrobnejšie zaoberá prorockou službou v zhromaždeniach.

V 3. „...ten kto prorokuje, hovorí ľuďom na vzdelenie, napomenutie a potesenie.“ To sú tri základné veci, ktoré majú byť predmetom služby slovom, tri rozdielne druhy služby. Prvý druh služby je na „vzdelenie“. Pre lepšie porozumenie tohto druhu služby musíme si vypomôcť gréckym originálom. Sloveso „oikodomein“ znamená doslova „stavať dom“, „budovať“. V tomto zmysle prekladá i Žilka (budování). Tento význam priamo súvisí s 1K 3:9 „...sme Božou stavbou“ (oikodomé). Nejde teda o vzdelenie v zmysle „nadobudnút nové vedomosti“, ale o budovateľskú činnosť. Službu slovom v tomto zmysle sa musí niečo vybudovať, niečo konkrétnie ku Božej stavbe pribudovať, má a musí niečo nové a pozitívne vzniknúť. V službe slovom sa nemôžeme uspokojiť len „zhromažďovaním“ hoci i cenného „stavebného materiálu“. Ak z tohto materiálu nevznikne užitočné stavebné dielo, neprinesie taká služba pravý úzitok. Rovnako ako stavba má svoj plán, svoju zákonitosť a svoj poriadok, musí mať i služba slovom na budovanie svoju „logiku“ a musí tvoriť jednoliaty celok. Církev Pána Ježíša na zemi je dodnes „rozostavaná stavba“. A i keď je už pred ukončením, treba usilovne „budovať“ toto dielo. Jeho základom je Kristus a stavebné kamene sme my. Taký je zmysel prorokovania „na vzdelenie“.

Druhým druhom služby slovom je „napomenutie“. Opäť nejde o napomínanie v zmysle upozorňovania pri neriadnom správaní sa ako sa napomínajú napr. žiaci v škole. Grécke „paraklesis“ sa vyskytuje v Novom zákone častejšie a prekladá sa väčšinou slovom „potesenie“. „Parakletor“ je označenie sv. Ducha v úlohe „Tešítele“. Blízšie nám význam tohto slova v Pavlových listoch osvetlia nasledovné miesta:

2K 1:3-7. Slovo „potesenie“ (paraklesis) je zhodné s našim „napomenutím“. Ide o našu útechu v Bohu a v Pánovi Ježíšovi za každých okolností nášho života.

Fil 2:1 „... potesenie v Kristovi ...“ – význam netreba ďalej vysvetľovať. 1 Te 2:2-4. Slovom „naše napomínanie“ (v. 3, paraklesis) sa myslí evanjelium (v. 2 a 4), teda radostná zvěst o Kristovi. V tomto druhu služby ide o evanjelium pre neveriacich i pre veriacich, o radostnú zvěst o Kristovi a jeho spasiteľnom diele pre nás. Dôsledkom prijatia tejto zvesti je naša radošstvost v Bohu, naša nádej v Pánovi Ježíšovi a naša istota zo spasenia ako principy nášho vnútorného stavu, ktorý je dôsledkom nášho vzťahu k Bohu a k Pánu Ježíšovi a samozrejme i Jeho vzťahu k nám. Približovanie bytosti Pána Ježíša poslucháčom, Jeho sprítomňovanie, aktualizovanie Jeho slov a skutkov s cieľom dosiahnuť naplnenie zmyslu Jeho príchodu, diela, lásky a milosrdenstva, to je podstata služby slovom druhu „paraklesis“. Sem patria evanđeliaca služby a tiež služba pri lámaní chleba. V týchto službách neide o to niečo vybudovať, ale ide o zblíženie medzi ľuďmi a Bohom, medzi nami a Pánom Ježíšom Kristom. V apoštolských časoch už Kristus neboli osobne prítomní svojim učeníkom, avšak títo mali Jeho prítomnosť ešte v živej pamäti ako priami svedkovia toho,

"čo čnil a učil". Prenášanie tejto živej prítomnosti Krista na tých, ktorí už neboli Jeho príamymi svedkami, to je pavlovské „paraklesis“. Ako veľmi je nám treba tejto služby a ako sa nám jej nedostáva je nám všetkým zrejmé.

Napokon je to tretí druh služby a to je opäťovne, „potešenie“. Tentoraz je to grécke „paramythia“, znamená „príhovor, prehováranie, útecha, povzbudenie“. Ako podstatné meno sa viac v NZ nevyskytuje, ale príslušné sloveso nájdeme v ev. Jána 11:19, kde Židia prišli, aby „potešili“ Martu a Máriu pri smrti Lazara. Ďalej v 1Te 2:11, kde Pavel hovorí, že Tesalonických „povzbudzovali“ ako svoje vlastné deti a tiež v 1Te 5:14, kde Pavel prosí bratov, aby „posmeľovali“ malomyseľných. Teda potešenie, povzbudenie, posmelenie formou zúčastneného príhovoru, predovšetkým v krízových situáciach, v sťažených životných podmienkach. A keďže takýto príhovor potrebujeme mnohí a často, má on byť pravidelným predmetom „prorokovania“, t. j. služby slovom v zhromaždeniach. Nejde tu zase o budovanie, ani nie o evanjelium, ale skôr o akýsi druh samaritánskej služby bratmi i sestrami, ktorí majú na to dar.

Pri službe slovom musí byť slúžiacemu bratovi vopred jasné akého druhu má byť jeho služba. Sme toho názoru, že v jednej službe by mala byť len jedna z týchto vecí. Spravidla nebýva šťastné miešať tieto druhy služieb v jednom preslove. Kto „buduje“ nemá zvlášť evanjelizovať. Kto potešuje, nemá budovať. Služiť majú vždy dva až tria (v. 29), takže sa rôzne druhy služieb môžu rozdeliť a navzájom doplniť (v. 26).

V 6.: „... – hovoril budť zjavením, budť známosťou, budť proroctvom, budť učením.“ „Za každou službou musí byť dar.“ Sú rôzne dary milosti (1K 12:4). Služba slovom, ktorá nie je podložená „darom“ nebude na požehnanie. O dary musíme stať, musíme o ne prosiť a také prosby Boh vyslýcha. Základnými darmi, podmieňujúcimi službu slovom sú: zjavenie, známost, prorocstvo a učenie (schopnosť vyučovať „dídache“). Slúžiacemu bratovi má byť jasné, aký má dar (ved' oň prosil). Len výnimco obdarúva Boh dnes jedného mnohými darmi. (Takovu výnimkou apoštol Pavel určite bol.) My sme dnes vďační Bohu i za jeden dar. Žiaľ, nie každý sústreďene prosí za jemu daný dar a nie je potom čudné, že si nie je vedomý „svojho daru“.

Dar zjavenia (apokalypsis) umožňuje odhalovať mnohé a bohaté Božie tajomstvá pre Boží ľud. Studnica Božích tajomstiev je nevyčerpateľná a je v nej pre nás mnoho dobrého a užitočného, treba nám však bratov s darom zjavenia.

Dar známosti (gnózis) je schopnosť poznávať a rozoznávať Božie cesty, plány a úmysly s nami ľuďmi. Dar známosti je viazaný na činnosť rozumu, logickej úvahy, premýšľania ako to apoštol Pavel na mnohých miestach zvlášť zdôrazňuje (v. 20, Ef. 2:17–18, Kol. 1:9 a ī.). Poznanie umožňuje i výklad Božieho slova a nové pohľady na veci inak všeobecne známe. I známost možno získať prostou od Boha. Žiaľ, že známost niekedy podceňujeme zdôrazňovaním významu vieri.

Dar prorocstva je základnou podmienkou služby slovom (prorokovania). Rozumieme tým schopnosť vyklaňať Božie slovo a to zjavenie i známosti. Čo by bolo platné zjavenie, keby zostało zjavené len jednému, a čo by bola platná i známost, keby sa jej produkt nemohol dostať k poslucháčom, ale zohral by svoju úlohu len u toho, kto bol darom obdarovaný. Práve dar proroka umožňuje prenášať úžitok zo zjavenia a zo známosti (kedysi až z hovorenia iazykmi) na ostatných príslušníkov cirkve. Prosme za dar proroka, aby sme sa rozhodli známostou i zjavením.

Dar vyučovať je v cirkvi práve tak dôležitý ako ostatné dary. Neprináša sice zjavenia, ani nové poznania, práve naopak, zaobráva sa tým, čo bolo už skôr zjavené a poznané. Jeho posledním je upevniť veriacich v nadobudnutej známosti a v zjavných tajomstvách. Základnou metódou vyučovania je opakovanie s cieľom zafixať nové poznatky v nás vedomí a vedieť ich prakticky využívať v dennom živote. Vyučovať treba tiež novonobraténe duše, vyučovať treba mládež a učiť sa musíme stále napokon všetci, lebo len dobre osvojené poznatky a prijaté zjavenia nám môžu priniesť v živote pravú a plnú úžitok. Vyučovať treba vedieť, aby prednášaná látka hoci je všeobecne známa, bola zaujímavá, príťažlivá, a ľahko osvojiteľná. V Božích veciach sme všetci ochotní byť žiakmi, treba nám však dobrých učiteľov. Vzorom je nám Pán Ježiš, ktorí z nás sa mu môže priblížiť?

Vers 17–19: „...akože sa bude vedieť čo sa píska a čo sa hrá?“ (v. 7).

Pri prorokovaní nestačí keď veci rozumie prorok. Tomu, čo sa hovorí, musí rozumiť i poslucháč. Niektorí majú „dar výrečnosti“, vedia mnoho hovoriť im samým je snáď jasné čo chcú povedať a aký to má mať zmysel, ale tento zmysel v záplatve slov poslucháčom uniká. Najlepšie to je preprádzajú ich nezúčastnené tváre a oči. Dar výrečnosti je zaistené užitočný, ale iba za predpokladu daru prorokovať alebo vyučovať. Tak tomu bolo v časoch apoštolských a tak to platí i dnes. Je užitočné ak sa najmä mladý prorok opýta po službe, jedného – dvoch dôveryhodných bratov na správnosť odznetej služby. Ti by mali byť vždy úprimní a otvorení.

Verš 20: „...rozumom budte dokonali.“ Viera je dôležitá pre spasenie, vierou prijíname Krista ako Božieho syna a viera sa bohatu uplatňuje i v našom dennom živote. Avšak viera môže mať i rad nedostatkov. Môže byť slabá (R 14:1), môže sa stratíť (Lk 8:25) a prevrátiť (2Tm 2:18), môže byť márna (1K 15:14, 17), možno od nej poobludit (1Tm 6:10) a pod. Podstatou vieri je rozumová činnosť (Žd 11:1) a rozumom možno vieri upevniť ba i nahradíť. Rozumiet je viac ako veriť (Žd 11:3). Rozumová činnosť veriaceho človeka nie je vieri dotknutá, tým menej eliminovaná. Naopak, ako už bolo povedané rozumovú činnosť apoštol Pavel veľmi zdôrazňuje. Je ona i jednou z podmienok prorokovania a jej všeobecné rozvíjanie umožňuje i rozvíjanie daru prorokovať. Vieru v nebi potrebovať už nebude, rozumovú činnosť (v nových telách) pravdepodobne áno. Rozumnosť súvisí s múdrošťou, so známosťou i s mnogými inými bohumilými vlastnosťami kresťana.

Verš 28–30: „...ak by bolo zjavenie druhému, prvý nech mlčí.“ To je jeden zo základných principov služby slovom. Všetci majú byť na službu slovom pripravení, ale to neznamená, že všetci majú aj slúžiť. Duchovne vyspelý kresťan má a musí vedieť v zhromaždení v prvom rade mlčať. Ak nevieme mlčať vtedy keď máme čo povedať, sme veľmi nedokonalí, sme ešte opravdu deti. Princip je jasný: v nás a z nás nič niečo by sme mohli a mali hovoriť. Sme iba nástroje v Božej ruke a môžeme len vtedy „hráf“ keď On o tom rozhodne. Našou povinnosťou však zostáva byť vždy pripravení a dobre nalaďení. V každom zhromaždení má mať hlavné slovo Svätý Duch. On rozhoduje kto má hovoriť i ako má hovoriť. Jeho rozhodnutie je však zrejmé iba v stísení, v mlčaní a po chvíliku čakania. Ten kto má slúžiť má mať vedomie, že má čo povedať, to je jedna podmienka a má dostať jasný impulz, že práve jeho si Svätý Duch zvolil, to je druhá podmienka. O správnom a určitom porozumení tohto hlasu sa možno presvedčiť iba po chvíliku mlčania. Ten, kto vstáva k službe ihned a bezprostredne po skončení predchádzajúcej služby, riadi sa len svojim vlastným duchom a to na úkor vedenia zhromaždenia Svätým Duchom. Táto zásada platí i tam, kde sú služby vopred plánované či nejak organizované. Plány a „poriadky“ treba podriadiť činnosti Svätého Ducha na rovnakom princípe, totiž na mlčaní.

Napokon uvedme ešte niekoľko miest z Božieho slova, ktoré nám hovoria čo nemá byť predmetom služby slovom v zhromaždení:

Sú to najmä tieto veci:
Prázdne slová (Mt 12:36, 1Tm 1:6), nič nehovoriace vety a bezvýznamné reči. Tomu se treba vyhýbať.

Slová ľudskej múdrosti (1K 2:13) nepatria do prorokovania. Božie slovo je hlboká studnica a svojím obsahom dostatočná na budovanie, potešenie v Bohu i na povzbudzovanie veriacich ľudí.

Negatívne prvky (Ef 4:25, 1Tm 4:2, 1Pt 2:10), najmä lož (nepravda), pokrytectvo a leť, prípadne iné.

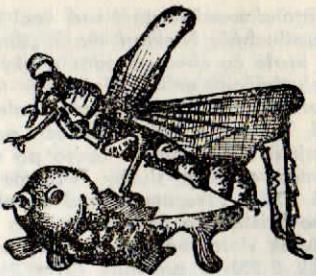
Preslovy nasledujúceho po prvom nemajú byť rozdielne, nemajú sa vzájomne negovať (protirečiť), (1K 1:10).

Vyhýbajme sa hovoriť o tom, čomu sami dobre nerozumieme (1Tm 1:7).

V. P.

- Ak nebudeš kresťanom tam, kde si, nebudeš nim nikde
- Keď nehoriš, nezapáliš
- Keď nezapieraš seba, zapieraš Krista
- Kristova cirkev svedectvom povstala, svedectvom trvá a žije

Biblický přírodopis

Bůh nám dal dvě směrnice o tom, kteří ptáci, která zvířata a které ryby se mohou jíst a které nikoliv (Lv 11 a Dt 14), vycházejí ze zásady dvou svědecství jako důkazu správnosti. Nebudeme se zde zabývat hygienickou stránkou těchto směrnic i když je zajímavá a srozumitelná (např. co se týká mrchařů, toulavých psů, supů atd.). Nad těmito zdravotními důvody stojí Boží požadavek, aby Jeho lid byl svatý a proto neměl jíst nečistou stravu. Měl se žít pouze živočichy, kteří měli rozdělena kopyta a přežívkyovali (Lv 11:2). Z ryb směli jíst jen takové, které měly ploutve a šupiny (Lv 11:9-10). Dostali zvláštní seznam ptáků, kterých se měli vystříhat (Lv 11:13-19). Konečně nečisté bylo všechno, co lezlo a létalo, jestliže nemělo na nohou svaly ke skákání (Lv 11:21).

Povrchní pohled na tyto ptáky, ryby a živočichy by mohl způsobit, že tato Boží nařízení budeme považovat pouze za směrnice pro dávný lid, ale nás se netýkají. Tím bychom se však připravili o mnohé praktické poučení. Všimněme si proto výše uvedených podrobností. Je v nich skryto upozornění pro naše chování v duchovní stravu, chceme-li být svatým Božím lidem.

C hůz e je naznačena rozděleními kopyty: „ne má, ale Tvá vůle se staň!“ Přežívkyvali je pokynem, abychom uvažovali o Slově Božím, zamýšleli se nad ním, pátrali po jeho skrytém významu, živili se jím jako duchovním pokrmem. Instrukce o rybách nás poučuje, že jsme na světě, ale ne ze světa. Nemáme světskému vlivu dovolit uniknout do našeho života. Máme v sobě moc Duchu svatého, který nás činí schopnými obstát v pokuseních tak, jak říká: „Jako ryby se pomocí ploutví mohou pohybovat ve vodě a plavat proti proudu. Pomoci ploutvám jsou ryby schopny udržet rovnováhu. I v životě křesťana dochází stále k různým náporům a víram, které by ho mohly strhnout a ublížit mu. Proto má duchovní ploutve, které — jsou-li používány — ho udrží ve správném směru (Ef 4:14).

Hmyz a plazi, kteří jsou prohlášeni za nečisté, žijí v prachu a špině země. Ale kobyly jsou čisté a možno je jíst, protože mají na nohách svaly, které jim umožňují skákat. To je obraz křesťana který sice nohami stojí na zemi, ale hlavu má v nebi. Žijeme na zemi, ale nemáme zemský smýšlet. V kterémkoliv okamžiku se můžeme modlitou vznést z této země k Otcí a radovat se z oběcenství s Ním. Je šťastný ten křesťan, který se cvičí v odpoutávání se od zemského a často používá svých křídel pro dlouhý let po nebeských střechách.

připr. D. Z.

- Nevěděnosť je matkou nespokojnosti
- Najprý Pán pracuje na nástroji, až potom s nástrojem
- Sošou bud každým krokem, nikdy však sošným stípom
- Aby si mohol pevnějšie státi, musí opravdovějšie křačat. Nešetri kolená a nepadneš!

-Am

PROROCI V NOVÉM ZÁKONĚ

Významnost služeb služebníků N. Z. má toto pořadí: apoštoli, proroci, evangelité, pastýři, učitelé (Ef 4:11). Za předpokladu, že mezi námi již neslouží apoštoli, dostává se služba proroků na **první** místo. Kdo by chtěl tvrdit, že zánikem doby apoštolské zanikla i služba proroků, ať uváží, že podle N. Z. by mohli prorakovat všichni věřící (1K 14:31). Taková činnost tedy nemůže nikdy zaniknout na této staré zemi. Proto nám musí být zcela jasno, v čem služba proroků N. Z. záleží. V S. Z. se proroku říká „nabi“, mluvčí, tj. ten, kdo mluví za někoho nebo jménem někoho. Mnoho nám neřekne ani řecké slovo „profeteuein“, předpovídат. Činnost proroků N. Z. se totiž nejenom nevyčerpává v předpovídání, ale nemusí přímé předpovídání ani obsahovat. Judas a Silas byli tehdy proroci a je o nich napísáno, jak prorokovali, totiž svou obsažnou (řec. „logú pollú“, tj. i hlubokou, mocnou a dalekosáhlou) řečí potěšovali i napomínali („paraklesan“) a utvrzovali i posilovali („episterian“) bratrstvo (Sk 15:32). Tato řeč nemusela být dlouhá, stačilo, když byla obsažná. A v napomínání je vždy nějak nepřímo obsažena výstražná předpověď o tom, co se stane, když křesťané přestanou být věrní svému poslání.

Je zajímavé, že všude, kde v N. Z. je sloveso „prorakovat“ a podstatné jméno „prorok“, překládal O. M. Petru: „promlouvat pod vlivem vnuknutí“ a „mluvící pod vlivem vnuknutí“. Odpovídá to požadavku, že proroctví nikdy nevyplynulo z lidské vůle, nýbrž tak, že mluvili lidé Boží, byvše puženi Duchem svatým (1Pt 1:21). To zřejmě platí i pro službu prorockou podle NZ. Proto je třeba počítat s tím, že „duchové proroků se podřizují prorokům“ (1K 14:32). Zde M. Petru přeložil zcela nevhodně: „Dar promlouvání z vnuknutí je podřízen svobodné vůli těch, kdo ho mají“ (totiž onen dar). To není

překlad, nýbrž psychologický výklad, přestože se prorokování nedá vykládat psychologicky. „Duchové proroků“, to je skutečnost objektivní, skutečnost mimo lidskou vůli. O andělích Písmo říká, že jsou to duchové, určeni k tomu, aby sloužili.. (Zd 1:14). Podle Pána Ježíše jsou to svatí duchové (Mt 25:31), takže se věc stává jasno. Duch svatý, bez jehož vlivu nedochází ke službě opravdu prorocké, používá oněch podřízených svatých duchů a podle potřeby je přiděluje k službě prorokům, kteří pak s touto skutečnou a objektivní pomocí mohou být prorocky činni ve sborech křesťanů. Tato činnost slouží k **budování** („oikodomé“) bratrské sborovosti (1K 14:4). Slovo „vzdělání“ v králickém překladě má dnes už jiný smysl, než jaký mělo za dob Blahoslava o Komenského.

Jako je stále třeba budovat socialismus, i když je tu již socialistické zřízení, tak je třeba stále budovat bratrskou sborovost, i když tu již jsou zřízené bratrské sbory. Každého dne je třeba pamatovat na to, že bez pomoci skutečného duchovního světa nedojde k činnosti prorocké a že bez této činnosti se přeruší budování křesťanské sborovosti, takže ve sborech pak nástává duchovní úpadek a stav bezutěšnosti. Proto nechtě ve sborech po každé mluví dva nebo tři proroci a ostatní ať usuzují, zda je to skutečně prorocká služba, tj. zda je to útěcha i napomenutí, utvrzení i posilnění věřících posluchačů (1K 14:29). Prorokovat je sice možno jen zčásti, ale běda by bylo sborům, kdyby se ani zčásti neprorokovalo. Rovněž by nebylo něco platné, kdyby se prorocká služba konala bez křesťanské lásky. Tato lásku vede k prorocké službě, protože „se láška všeho naděje a všeho trpělivé čeká“. Ale pouhá snaha o prorockou činnost nemusí ještě vést k lásku (1K 13:2, 8, 9).

Není to v pořádku v takovém sboru, kde se koná i taková služba Slovem, která není ani prorockou, ani evangelizační, ani pastýřskou, ani učitelskou, nýbrž jsou to jen suché a bezmocné připomínky k přečtenému úseku Písma, nepotřebné z toho prostého důvodu, že suše a bezmocně říkají o přečteném jen to, co už beztak každý ví. Je nesprávné, že sbory mají nedostatek proroků N. Z. Co tedy mají dělat, aby tu tento nedostatek už nebyl? — I na proroky N. Z. je třeba pohlížet jako na dělníky žně Boží. Proto

si je sbory mají vyprošovat od Pána žně, na Boží odpověď. Aspoň dva ve sboru význam, takže se z prosby o ně má stát 9:37–38, 18:19). Nedojde-li ani k tomu, opravdové naléhání na Boží milost a z kdo je tu pak vinen? víry věřících se mé stát skutečné čekání

H. J.

písmákum

K této rubrice jsme obdrželi podnětný dopis, z něhož vyjímáme:

„Rubrika je dobrý nápad, jehož praktické provádění je třeba zkontrolovat. Myslím, že není vhodné vybrat pro rozbor textu nahodilý verš v různých překladech, vytržený srovnávání, jak je tomu u textů Jr 18:14 a R 1:4 v ZS č. 3 a 4.

Při četbě „čerstvá voda Libánská ze skály“ bylo mi celkem jasné, že se jedná o studenou, osvěžující vodu. Pohoří Libánu 170 km dlouhé, s několika vrcholky nad 2000 m (nejvyšší je 3063 m), může být ve vysokých polohách jen skalnaté (viz Tatry ském textu stojí: „den Fels des Gefilden“ (přeloženo „pole“)). GEFILDE není česky máli nádhernou, osvěžující vodu z náhorní, skalnaté planiny na Libánu. Ale lid ještě děravým... k modlám.

Kralický překlad je ze všech nejjasnější a nejsrozumitelnější – klasický. Ostatní překlady a překlady překladů vnášejí do textu zbytečnou nejasnost. Nejsem zastáncem kralického textu za každou cenu, ale tento citát je opravdu krásný.

Pro plné pochopení smyslu R 1:4 nelze o verší uvažovat samostatně bez 1. a 3. verše. „... evangelium ... o Synu, který byl člověkem podle zrodu a rodakmenu, který však byl mocně (s mocí = autoritou) prohlášen (potvrzen jako) Boží Syn z mrtvých), že byl vzkříšen z mrtvých“ (Sk 2:24, 32:10:40, 1K 15:20) – a) passivum, který prokázal mocně (svou totožnost), že je Boží Syn (při křtu a na hoře posvěcením Ducha a tím, že vstal z mrtvých) – b) aktivum.

DZ

Redakce děkuje za tento příspěvek pro rubriku, kterou chceme vzbudit zájem čtenářů o hlubší vnikání do pravd Písma, případně o vzdálení otázek k nejasným textům. Je příkladem čtenářské bedlivosti. Budeme vděčni za podobnou aktivitu, z níž se teprve rodi právý úřitek psaného slova.

Nyní vám uvádíme několik překladů textu Abakuk 2:2:

1. Kraličtí: „Napiš vidění, a to zřetelně na deskách, aby je přeběhl čtenář“.
2. Roháček: „Napiš videnie, a to zreteľne na doskách, aby čitateľ prebehol po ňom“.
3. Eleberfeldský: „... aby je bylo možno běžně číst“.
4. Mengel: „... aby je bylo možno bez námahy číst“.
5. Luther: „... aby mohl číst ten, který běží kolem“.
6. Scofieldova Bible – poznámka na okraji:

„Ne, jak se běžně překládá, „aby ... kdo běží kolem“, nýbrž „aby běžel ten, který je čte“, tj. jako posel vidění – viz Zach 2:8–9.

D. O.

ZO SPOMIENOK Z NITRY

Ako v telesnom, tak aj v duchovnom živote je vývoj od dieťata k dospelému človekovi. Apoštol Ján v 1. liste, 2. kapitole piše deťom, mládencom a otcom. Skoro v každom zbere sú bratia a sestry, ktorí patria k niektoré z týchto kategórií. Je však smutné, ak niekto celé roky zostáva iba dieťatom, nedospelým v Kristu, ako musel Pavel písat o veriacich v Korinte (1K 3:1-2).

Som vdačný Pánovi, že môžem napisať niekoľko spomienok z nášho zdravého prežívania duchovného detstva v Nitre. Bolo to pred 45 rokmi. Zhromažďovali sme sa u sestry Staňovej, ktorá bývala vo veľmi schátralom byte. Svetili sme si petrolejovou lampou. Na modlitebne hodiny v týždni sa nás schádzalo asi 8 duší. Medzi nimi boli dve milé sestry H., ktoré patrili medzi „priam zrodene nemluvniatka“. Pretože sa ešte nevedeli modliť tak, ako tí starší, napísala si jedna z nich modlitbu na papier s úmyslom, že ju na modlitebne hodine prečíta. Spoliehala na to, že to ostatní neuvidia, veď pri modlitbe majú zatvorené oči. Nakolko sestra Staňová bola šetrná, počas modlitieb stiahla knôt na minimum. Keď prišiel rad na spomínánu s. H., márne sa snažila niečo z papiera prečítať. Sklamaná povedela nahlas: „Nevidím!“ A tak jej úmysel bol prezradený. Poučili sme ju, že Pán Boh si nežiada takých modlitebníkov, ktorí by sa modlili z papiera, ale v duchu a v pravde. A tak aj ona sa začala takto modliť a bola vernou dušou svojmu Spasiteľovi.

Prichádzali posluchači medzi nás. Jeden z nich mi povedal: Aj ja sa dám medzi vás! – „Načo by ste nám boli? Pán Ježiš volá: Podte ku mne všetci ... a tak Jemu sa odovzdajte!“ Iný si myslí, že si za peniaze môže kúpiť spasenie. „Boh nechce vaše peniaze, ale vaše srdce, ako je napísané: „Daj mi môj synu svoje srdce“ (Pr 23:26).

Mladé duše sa pýtali starších, koľko majú dať v nedele do zbierky? V 1K 16:1-2 máme zprávu, že tak dať, ako sa komu darí. Tiež v R 6:16-21 to máme objasnené.

Mohol by som spomenúť mnohé skúsenosti z vypočutia modlitieb. Učili sme sa prakticky uskutočňovať doporučenie Jakoba 1:6: „vo vieri prosiť, nič nepochybujúc“, alebo „na teba kričali a boli vytrhnuti, v teba dūfali a nehanobili sal“ (Z 22:6).

Nuž, stojme o to, aby sme rástli vo vieri, láske, nádeji, aby sme v duchovnom živote dospevali do veku mládencov a otcov.

-pu

ZAJÍMAVÁ ZKUŠENOST

Je tomu již mnoho let, co jsem prožil bolestnou zkušenosť. Jistý bratr začal o mně rozširovať pomluvy. Velice rychle našel ty, kteří mu uvěřili. Nikdo z nich nepřišel za mnou, aby se mne zeptal: Je to pravda? Bylo to pro mne velmi těžké, stálo mě to mnoho sil a probědělých nocí. Změnit jsem to však nemohl.

A tak roky ubíhaly. Prokázalo se, že na pomluvách nebylo nic pravdy. Ti, co rozširovaným nepravdám uvěřili, postupně přicházeli za mnou a navázali jsme opět obecenství. Jedině původce pomluv mne i nadále nenáviděl a kde mohl, tam o mně mluvil ve zlém.

Když jsme se jednou s mou milou manželkou procházeli, vzpominali jsme na lidi, kteří nám byli v životě zvlášť k požehnání. Jmenoval jsem i toho muže, který byl bez příčiny proti mně zaujet. Manželka byla překvapena: „Ten také?“ „Ano, právě ten! Za jak mnoho požehnání mám mu co děkovat! Donutil mne, abych se přivinul k Pánu a právě tím jsem byl požehnán. Až se s ním setkám v nebi, potom mu řeknu: Milý bráť, musím ti obzvlášť poděkovat. Kolik požehnání jsem skrze tebe získal! Jak jsi mne přitáhl k Pánu!“

Takoví lidé nám přinášejí požehnání, proto se na ně nehněveme. Berme je z Boží ruky a kladme je do Boží ruky, aby Pán přišel k svému cíli s námi i s nimi.

Podle E. Modersohna

Chceš se podobat Pánu Ježísi?

- Jistý maďarský věřící lékař, který zemřel v mladém věku, vydal svědectví o tom, co je třeba činit, abychom se podobali Pánu Ježísi.
1. Nepečovat pouze o sebe, ale pracovat na záchraně druhých. Být pokorný a nečekat od lidí pochvalu, uznání, ale rozdávat lásku a sloužit jim.
 2. Milovat a modlit se i za ty, kteří si nás neváží a kteří nás dokonce pomlouvají.
 3. Vykupovat čas a každou volnou chvíli pracovat pro věčný cíl.
 4. Konat vše pro to, aby již na této zemi bylo vyvýšeno Boží jméno a aby se co nejvíce duší vrátilo k Bohu. Pro tento cíl být připraven obětovat sama sebe s vděčností a radostí.
 5. Mit svaté a čisté myšlenky.
 6. Mluvit tak, aby naše řeč byla milá, potěšující, léčivá, posilňující, stále varující před hřichem, pravdivá a budující království Boží.
 7. Pokorně snášet to, že námi opovrhují, posmívají se nám, konají nám zlé, a mit přitom touhu odplácat dobrým.
 8. Mit v duši stejnou pohnutku, ať nás lidé chválí nebo proklínají, ať miluji nebo nenávidí, ať nás poslouchají nebo naše slova nepřijímají.
 9. Neshromažďovat majetek a „poklady“ na zemi, nevyhledávat své pohodlí, ale být spokojeni i s tím málem, co máme.
 10. Vždycky toužit po blízkosti Otce, být s Ním v stálém spojení. Tehdy zemřelo twoje „ já “ a žije v tobě Ježíš. Tehdy jsme podobní Pánu Ježísi.

připr. -stu

BIBLICKÉ OTÁZKY A ODPOVĚDI

1. Co se myslí „třetím nebem“?
2. Při které příležitosti je nám sděleno, že z nebe bylo mluveno hebrejsky?
3. Který muž nebyl ani na zemi, ani na nebi, a přesto jeho modlitba byla vyslyšena?
4. Který král teprve po vážné modlitbě v zajetí poznal Boha?
5. Kteří dva starozákonné modlitebníci zažili Mat 18:19?
6. Kdo byl největším prorokem?
7. Kdo je třikrát nazván Božím přítelem?
8. Který muž udělal tři věci: první pro svou záchrannu, druhou pro Boží radost a třetí pro svou záhubu?
9. Kde dva muži sestoupili do studně, ačkoliv neměli žízeň?
10. Z koho vyšlo sedm d'áblů?

připr. -stu

Odpovědi:

1. První nebe je vzdáleny odklon kolem naší země, druhé je prostor hvězd, třetí je Boží dom.
2. Symbolicky: nebožtík obdal kolem svatyně svatyně svatých.
3. Jméno a hřibněch moře (2:14).
4. Monasesses (2Psa 33:12, 33).
5. Ezechielés a Izaiás (2Psa 33:20, 24).
6. Noe: archi, ořeti, vinici (1M 6:14, 8:20, 9:20).
7. Abraham (2Psa 2:7, 12:18, 1K 2:23).
8. Jan Křtitel (Mt 11:9-11).
9. 2S 17:18.
10. Marie Magdalena (Lk 8:2).

EDUARD ULAHLA osmdesátníkem!

Přes nemalé zkoušky po boku těžce nervově choré manželky a vážné onemocnění v poslední době jej Pán zachoval až do tohoto požehnaného věku. Projevoval vždy nevšední zájem a smysl pro dílo Pána ve službě slovem, kde zdůrazňoval přesnost v biblickém myšlení, ve své práci na našem dospod užívaném zpěvníku „Písni staré a nové“, v překladatelské i původní literární činnosti, kde uplatňoval své bohaté cizojazyčné znalosti.

Dosud je pilným dopisovatelem našeho časopisu a přes své zdravotní potíže věrným navštěvovatelem místního shromáždění v Gottwaldově i v okolí. Přejme bratu Ulahlovi, jemuž Pán v jeho věku a potížích tak bohatě vynahrazuje léta zkoušek službou jeho dnešní milé manželky, upevnění zdravotního stavu a pokojné obecenství bratrské, snášenílivé a obětavé lásky.

Osmdesátní zastihly našeho milého bratra FRANTIŠKA STANÁKA z pražského sboru v plné fyzické a duševní svěžestí uprostřed jeho neúnavné práce pro naše bratry, sestry a přátele. (Málem jsme na něho zapomněli, když je při své skromnosti tak tiše oslavil v lednu t. r.).

Je málo tak věrných a nezíštných pracovníků na vinici Páně. Pilně se zúčastnil namáhavé misijní činnosti při počátcích rozvoje díla Pána na Slovensku v okoli Vrútek, Martina i jinde. Dodnes na něho rádi vzpomínají mimo nás – v Praze – mnozí pamětníci z Vrútek – Priekopy, Turan, Krpelan, Martina a j.

Do dalších let přejeme milému bratrovi mnoho zdraví a splnění jeho největšího přání: vítězství Pána Ježíše v jeho početné rodině, již věnoval a věnuje tolik lásky!

KK

Osmdesátky se dožívá též naše milá sestra MARIE ZYCHOVÁ z ostravského sboru (10. 10. 1978).

Je pamětníkem počátků díla Pána v Ostravě a okolí. Obrátila se na text Jan 5:24 v roce 1928 a byla pokřtěna o rok později s milými manžely Tvrďmi, u nichž bývalo první ostravské shromáždění, bratrem Aloisem Rodowským. Děkujeme jí za její pracovitou lásku a přejeme jí od Pána mnoho požehnání a milosti k svědecké službě, v níž dodnes věrně stojí.

MARIE RAFAJOVÁ

známá autorka duchovních básní a textů, horlivá misijní pracovnice a pokorná služebnice Pána, jejíž službu lásky jsme mohli zakoušet i v přípravě našeho zpěvníku – už nemí mezi námi. Pán ji odvolal do svého nebeského domova ve věku 82 let dne 11. 7. 1978.

Její rodná sestra nás požádala o poděkování za projevy soustrasti, kterých se ji dostalo i od našich sborů a čtenářů, a které nemůže individuálně zodpovědět:

„Děkuji touto cestou všem, kdo účastí a projevy soustrasti se snažili zmírnit můj bol nad odchodem mé sestry Marie Rafajové a potěšit mne v mém zámutku.“

Karla Soudková

V dubnu t. r. se zalibilo Pánu odvolat našeho milého bratra JOSEFA DUSZE. Již ve svých 19 letech „spocítal své náklady“ a rozhodl se stavět na Pánu Ježíši. A z Jeho milosti stavěl 50 let a dostavěl. Z lidského hlediska by měl dálé žít k našemu prospěchu, ale pro Pána dozrál ve věku 69 let. Bylo to nečekané a náhlé – ale takové jsou cesty Toho, který je „Předivný“. Na hřbitově v Karviné 2 - Doly jsme dne 25. 4. 1978 řekli společně „na shledanou!“.

S týmž pozdravem naděje jsme se 1. 6. t. r. na hřbitově v Karviné 2 - Doly také rozloučili s naší milou sestrou JANOU KUCHARCZYKOVOU. Její život nebyl lehký, pracovala těžce a přitom vychovala 6 zdárných dětí.

Na sklonku svého života prosila Pána, aby nemusela být na obtíž druhým a aby nebyla upoutána na lože. Pán její prosby vyslyšel. Její život byl tichý a také tak cdešla v dovršených 83 letech.

-gr

Dňa 27. augusta t. r. si Pán povolal svojho verného služobníka ŠTEFANA ČÍŽA z Modry.

Jeho mladosť nebola ľahká, ale bohatá na zážitky. Zúčastnil sa na Slovenskom národnom povstani a na pohrebnom zhromaždení, ktoré sa konalo práve v deň výročia SNP dňa 29. 9. 1978, jeho rodáci a spolubojovníci vydali o nom, o jeho práci a účasti v odboji krásne svedectvo.

Pánovi sa odovzdal ako prvý zo šiestich súrodencov. Bol milovaný svojou manželkou, ktorá mu bola oporou v čase choroby a veľkých bolestí, i svojimi tromi deťmi, ktoré spoločne so svojou manželkou vychovával a vodil do zhromaždenia ľudu Božieho.

Tento nenáročný sluha Boží odišiel vo veku 59 rokov k svojmu Pánovi v pokoji a istote viere bojujúc dobrý boj až do konca.

Dňa 18. júla 1978 si Pán povolal po krátkej a ťažkej chorobe do svojho nebeského domova milého brata DANIELA JAVORA z Modry, vo veku 42 rokov.

Svoj život zveril do rúk Pána Ježíša už v mladosti a verne ho vyznával. Hoci jeho telesný zrak bol veľmi slabý, ten duchovný bol neustále uprený k Pánovi. Pravidelne navštěvoval spolu so svojou manželkou a tromi deťmi spoločné zhromaždenie. Pán sa mu za túto službu odmenil tu na zemi tým, že dve z týchto detí Mu už náležia.

Jeho prázdna stolička v miestnom zhromaždení nám bude dlho pripomínať, že spomedzi nás odišiel brat, ktorého sme mali všetci radi pre jeho úprimnosť a opravdovosť.

Na pohrebnom zhromaždení sa zúčastnilo nielen mnoho veriacich, ale i priateľov a známych.

Z Božieho slova – Rim 6:23 – poslúžili bratia Abrman, Žarnovický a Šimko.

-jc

